

Naša Luč

6+1966

Pred nami so počitniški meseci. Obveščamo cenjene bravce in naročnike, da bodo prejeli naslednjo številko »Naše luči« — kot lani — spet prve dni septembra.

■ Tudi o tem razpravljajo

Na mednarodnem bogoslovnem zborovanju na katoliški univerzi Notre Dame v Združenih ameriških državah so razpravljali tudi o tem, ali smejo tudi ženske prejeti mašniško posvečenje. Francoski dominikanec in velik teolog p. Congar je mnenja, da je v božjih načrtih, da je mašništvo pridržano le moškim. Nemški moralni teolog p. Haering pa je izrazil željo, naj bi tudi ženskam ne »zapirali vrat do duhovništva«.

■ Mešani zakoni

Velika ovira za zedinjenje ločenih kristjanov so predpisi o porokah katoličanov z nekatoľičani. Katoliška Cerkev ve, da je verska vzgoja v družini, kjer sta zakonca različne vere, težka, in svari vernike pred tako poroko. To seveda ni všeč drugovercem. Apostolski sedež je zdaj izdal nekatera nova navodila za sklepanje takih zakonov, da bi, kolikor je mogoče, poudaril, da spoštuje tudi drugoverce.

■ »Sončni vlak«

Karitativna zveza za münchensko nadškofijo bo junija prvokrat izvedla akcijo »Sončni vlak«. Ljudje, ki so zaradi hudih bolezní ali telesnih okvar stalno privezani na posteljo, naj bi preživeli vsaj en dan v prosti naravi. Zato bodo s posebnim vlakom pri prvi vožnji odpeljali iz Münchna v Innsbruck in nazaj 500 ljudi.

■ Ekumenski dialog

V sredo, dne 14. aprila 1966, je Italija doživela popolnoma edinstveno obliko ekumenskega dialoga. V okviru radijske oddaje »Vera in človek« so govorili papež, carigrajski patriarh Atenagora, anglikanski primas dr. Ramsey in bivši generalni tajnik ekumenskega sveta Cerkvá v Ženevi Visser't Hooft.

■ Naj ve mladina!

V ljubljanskem »Nedeljskem dnevniku« z dne 23. marca se Ribničan Urban poteguje

zato, da naj bi se v Ribnici na Dolenjskem ena ulica imenovala »Škrabčeva«. Tako piše: »Kdo je bil pravzaprav Škrabec? Ni bil fusbaler, nak, túd' direktor ne, še manj predsednik občine, bil je preprost, skromen možakar, slovníčar.« Da, bil je preprost duhovnik-frančiškan, ki je poleg svojih poklicnih dolžnosti in dela študiral slovensko glasoslovje in slovnico. Njegovo za slovenščino tako važno delo je objavljajal frančiškanski mesečnik »Cvetje iz vrta sv. Frančiška«, ki ga je ostra burja osvoboditve popolnoma zamorila. Kar tako odkrito. Ribničan Urban, je treba povedati. Le zakaj bi se sramovali ali morda celo bali (!) povedati mlademu rodu, da so mnogi, premnogi resnični ljubitelji in buditelji slovenskega naroda nosili duhovske suknje in redovniške kute?

Slovenski duhovniki in uradi

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9. (Tel. RELiance 6655; izg. Rilá-jens).

AVSTRIJA: Janez Hafner, Theodor-Körnerstr. 111, 8010 Graz. — P. Jožc Podgornik, Canisiusgasse 16, 1090 Wien IX. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège. (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Telefon 636-80-68). — Ciril Lavrič in p. Vladimir Klemenčič, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalár, 17 rue Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, 05 Nice.

ITALIJA: Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei Colli 8, Roma.

NEMČIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18. (Tel. 62676). — Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Schonfeldstrasse 36. (Telefon 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52. (Tel. 47-9-44). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/I. (Tel. 72278). — Dr. Janez Zdešar, Schubertstr. 2/I., 8 München 15. (Tel. 536453). — Franc šeškar, Zieblandstr. 32/II Rgb., 8 München 13. (Tel. 550295).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Erik Dahlbergsgatan 28, Malmö. (Tel. 040/119 655).

Krst pri Savici

Odlomek

Dalj Črtomir jim reve ne zakriva,
besede te tovaršem reče zbranim:
»Ne meč, pregnala bo nas sreča kriva.

Le malo vam jedila, bratje, hranim,
braniли smo se dolgo, brez podpore,
kdor hoče se podati, mu ne branim;

kdor hoče vas dočakat' tèmne zore,
neproste dni živét', nočém enake,
ne branim mu, al' jutra čakati more.

S seboj povabim druge vas junake,
vas, k' terih rama se ukloniti noče,
temná je noč in stresa grom oblake;

sovražnik se podal bo v svoje kočé,
le majhen prostor je tje do goščave,
to noč nam jo doseči je mogoče.

Največ sveta otrokom sliši Slave,
tje bomo našli pot, kjer nje sinovi
si prosti vol'jo vero in postave.

Ak' pa naklonijo nam smrt bogovi,
manj strašna noč je v črne zemlji krili,
kot so pod svetlim soncem sužni dnovi.«

Francè Prešeren

Maribor, glavno mesto naše Štajerske, s frančiškansko cerkvijo, posvečeno Materi božji.

Naš odnos do komunizma in do komunistov

Dne 27. aprila — to se pravi, pred dobrim mesecem — je papež Pavel VI. sprejel v privatni avdienci zunanjega ministra Sovjetske zveze Andreja Gromika. Zgodilo se je prvič v zgodovini, da je kak papež sprejel v Vatikanu komunističnega ministra.

Papež Janez XXIII. pa je za časa svojega vladanja bil sprejel v Vatikanu Alekseja Adžubeja, urednika sovjetskega časopisa »Izvestja«, zeta takratnega voditelja Sovjetske zveze Hruščeva.

Mnogi so si ob teh obiskih postavili in si še postavljajo vprašanje, ali zlasti zadnji obisk zunanjega ministra Sovjetske zveze ne kaže, da se je komunizem bistveno spremenil in da je odslej nasprotje med krščanstvom in komunizmom v veliki meri ublaženo.

Kaj torej?

Komunizem lahko pojmujeemo kot gospodarsko-socialni sistem, lahko gledamo v njem politični režim, toda ne enega ne drugega ne bi razumeli, če se ne zavemo, da je komunizem najprej in predvsem svojsko pojmovanje sveta in

človeka in da na tem pojmovanju gradi svoj gospodarski, socialni in politični sistem.

Komunizem je v bistvu brezbožen, to se pravi, s svojim pojmovanjem sveta in človeka izključuje vsako misel na Boga.

Po njegovem pojmovanju je namreč svet nastal sam od sebe, iz gole materije, ne da bi bil potreben kak odločilen poseg nekoga drugega — Boga. Vero in Boga so si po komunističnem pojmovanju izmislili tisti, ki so gospodovali nad ljudmi, da bi na tak način lažje brez skrbi nadaljevali s svojim izkoriščanjem in da bi z mislijo na Boga in na večno življenje uspavali zatirance, da si ti ne bi upali oziroma, da sploh ne bi prišli na misel, da bi na zemlji iskali svojih pravic.

Brezbožna ideološka zamisel komunizma temelji na nauku nemškega filozofa Karla Marksa, ki je bil veri popolnoma tuj in je črpal svoje površno znanje o veri pri panteističnem filozofu Spinozi, o Bogu pa imel tak pojem, kot ga je mogel dobiti v protestantski racionalistični pruski Nemčiji sredi 19. stoletja. Ta je iz Boga napravila pravo karikaturu. Po tej žalostni kanikaturi, ki jo kristjani prvi odklanjamo, Bog namreč nima nobenega osebnega odnosa do ljudi, o ljubezni pri njem ni govora, najbolj še sliči brezobzirnemu policajcu, ki skrbi za to, da ljudje spoštujejo predpise javnega reda, brez ozira na to, ali so ti predpisi pravični ali krivični.

Človek je po komunističnem pojmovanju samo proizvod golih materialnih sil; svojega odrešenja, ki se v tem sistemu omejuje na materialno plat, ne potrebuje od nikogar, najmanj od Kristusa, o katerem večinoma govoré, da sploh ni živel; če pa priznajo, da je živel, mu zanikajo njegovo božje dostojanstvo in ga predstavljajo kot enega v vrsti revolucionarjev. Po komunističnem pojmovanju si mora človek sam pridobiti in priboriti, kar hoče imeti, v zavesti, da je s smrtjo za človeka vse končano.

Materialistično pojmovanje pravi, da Boga ni, da človeka ni Bog ustvaril in da Bog ni človekov cilj. Zato v komunizmu tudi ni govora o kakem večnem merilu za moralna dejanja, torej tudi ne govora o kakem večnem plačilu ali kazni za dobra ali slaba dejanja. Vrednost človeških dejanj se meri izključno po tem, ali koristijo ali škodujejo komunistični partiji, ki v našem času poseblja usodo človeka in človeštva. Ker pa se njeni interesi menjajo, se menja tudi morala: kar je bilo včeraj dobro (to se pravi ko-

ristno za komunistično družbo), more biti danes slabo — škodljivo.

Ker gre za sistem brez Boga in torej brez posmrtnega življenja, komunizem tudi ne more najti nobene rešitve težkemu, neizpros-nemu problemu trpljenja in smrti.

Komunizem svoj zmotni nauk o veri in Bogu ne samo uči, marveč ga hoče z vsemi sredstvi izpeljati v življenje in dejanje, zato povsod preganja Cerkev in vero, enkrat na krvavi način, drugič z bolj »civiliziranimi«, pa zato nič manj uspešnimi sredstvi. Pri tem vprašanju ne gre za to, koliko litrov krvi je prelil, gre za osnovno vprašanje, v koliko dejansko pusti, da more Cerkev izpolniti svoje poslanstvo, ki ga je dobila od božjega Sina, in v koliko morejo verniki brez strahu pred gospodarskimi ali političnimi posledicami živeti po svoji veri.

*

*I*z tega, kar smo dosedaj povedali, je vsakemu jasno, da je komunistično in krščansko pojmovanje svetá in človeka v popolnem nasprotju, kot sta samo po sebi resnica in zmeta popolnoma nasprotna.

Zato je Cerkev vedno in povsod brez ovinkov učila svoj nauk, zato je vedno in povsod opozarjala, da med komunizmom in krščanstvom ne more priti do sporazuma, do kompromisa, do sodelovanja. Jasno sta to poudarila papeža Pij XI. in Pij XII., isto je poudaril sedanjí papež Pavel VI. v svoji okrožnici »Ecclesiam suam« (Svojo Cerkev).

Gre torej za osnovno, bistveno nasprotje med komunizmom in krščansko vero. Cerkev obsoja komunistični brezbožni nauk, obsoja njegovo teoretično in praktično zanikanje vsega, kar je božjega, obsoja njegovo postopanje, da bi svoj nauk s silo uvedel v življenje; Cerkev obsoja vse to, ker je v nasprotju z resnico in ker komunistični nauk in postopanje komunističnih režimov zanika in tepta pravo podobo človeka in njegove pravice.

»Ti razlogi,« pravi v svoji okrožnici papež Pavel VI., »nas silijo, kakor so silili naše prednike, in z njimi vsakogar, ki so mu pri srcu verske vrednote, da obsodimo miselne sisteme, ki zanikajo Boga in preganjajo Cerkev, sisteme, ki se pogosto istovetijo z

General Foch, poveljnik francoskih bojevnikov med prvo svetovno vojno, je rekel: »V najtežjih urah me je vzdrževala vera v večno življenje in v ljubega, usmiljenega Boga.«

gospodarskimi, socialnimi in političnimi režimi, in med njimi prav posebno brezbožni komunizem. Pravzaprav jih ne obsojamo mi, marveč se obsojajo sami, namreč sistemi in režimi, ki jih poosebljajo, ker so po svojih idejah v bistvenem nasprotju z nami in ker nas zatirajo s svojim početjem. Naša tožba je v resnici bolj ječanje žrtev kot pa obtožba sodnika.«

In papež nadaljuje: »V teh okoliščinah je zelo težko uresničiti možnost medsebojnega razgovora, da ne rečemo, da je ta sploh nemogoč, čeprav z naše strani tudi danes ni nobene načelne izključitve nasproti osebam, ki izpovedujejo te sisteme in so pristaši teh režimov. Za tistega, ki ljubi resnico, je medsebojno razpravljanje vedno mogoče. Toda moralne ovire neizmerno povečavajo težave, manjka namreč zadostna svoboda v sodbi in delovanju, poleg tega pa z zlorabo dialektike prevržejo smisel besedam, ki ne težijo več za tem, da bi izrekle in iskale resnico, marveč so v službi naprej postavljenih ciljev, ki iščejo le svojo korist.« (»Ecclesiam suam«, 105—106).

Privatni razgovor med papežem in sovjetskim zunanjim ministrom dokazuje torej samo to, da je Cerkev, vključno z nevarnostmi napačnih tolmačenj in političnih zlorab z naspornote strani, vedno pripravljena na razgovor, pričakuje pa upravičeno, da bodo besedam sledila tudi primerna dejanja. Cerkev tudi v najbolj kočljivih razmerah ne odklanja razgovora z osebami, ki izpovedujejo drugačno mišljenje, če ima le iskrico upanja, da bo iz tega prišlo kaj dobrega za človeštvo. Po besedah sv. Avgušтина obsoja Cerkev — in mi vsi sestavljamo Cerkev — zmoto, z ljubeznijo pa glede na tiste, ki so v zmoti, ker so morda v dobri veri, ker morda čutijo, vsaj podzavestno, svojo zmoto in iščejo izhoda. Zakrknjenci pa sami sebe obsojajo.

Tako torej moramo gledati na ta dogodek, kateremu tako poročila o novem preganjanju vernikov v Rusiji kakor tudi dogodki ob slovesnostih proslave tisočletnice pokristjanjenja Poljske — katerih se celó škofje iz Jugoslavije niso smeli udeležiti —, zaenkrat ne dajejo nobenega vidnega znaka resnične dobre volje pri komunistih.

*

Položaj pri nas doma pa najboljše vidi mo iz zadnjega pastirskega pisma naših škofov, kjer beremo:

»Ničigar prepričanja se ne smemo s silo dotakniti. Nikomur se ne sme vsiljevati ve-

Oj, kod bova vandrala...

»Oj, kod bova vandrala, vandrček moj,
oj vandrček, vandrček, vandrček moj?«

»Po planinicah, po dolinicah,
dekle moja, pojd' z menoj!«

»Oj, kaj bova pila, oj vandrček moj,
oj vandrček, vandrček, vandrček moj?«

»Sladko vinčece iz planinčice,
dekle moja, pojd' z menoj!«

»Oj, kaj b'va večerjala, vandrček moj,
oj vandrček, vandrček, vandrček moj?«

»Malo pratice, mal' solatice,
dekle moja, pojd' z menoj!«

Narodna pesem

ra, pa tudi brezboštvo ne. V imenu človeškega dostojanstva slovesno poudarjamo, da ima tudi vernik pravico, da ga spoštujejo... Skrbi nas čudna psihoza nekega strahu in ozirov v izpovedovanju vere in krščanskih dolžnosti. Zaradi tega mnogi ne dajejo krstiti svojih otrok, se ne poročajo cerkveno, ne prejemajo drugih zakramentov. Sami ne hodijo v cerkev in ne pošiljajo svojih otrok, čeprav so prepričani, da je to njihova dolžnost... Slovesno izjavljamo, da je v vsaki ureditvi treba človeka razumeti celotno. Človek ni samo telo, ima tudi razumno, nesmrtno dušo, s katero teži za duhovnimi vrednotami. Da se torej človek čuti zadovoljnega in mirnega, ima popolno pravico do svobode, da živi v skladu s svojo vero in vestjo.

Ta pravica je pri nas zagotovljena z ustavo Socialistične republike Jugoslavije. Ta pravica je posebej poudarjena v listini Združenih narodov, ki so jo podpisale vse članice... Po vsem svetu govoré o človeških pravicah in velja za barbarstvo preganjanje človeka zaradi barve njegove kože. Toda če se zgodi huda krivica človeški osebi, kadar jo kdo zapostavlja in zaničuje zaradi kake telesne posebnosti, se še mnogo hujša krivica godi človeškemu bitju, kadar kdo posega v njegovo duhovno resničnost in kadar ga kdo ponižuje zaradi njegovega verskega prepričanja.

Po jugoslovanski ustavi je zagotovljena svoboda vesti in svoboda izpovedovanja verskega prepričanja, a nekateri zlorabljujejo svoj položaj in na razne nedovoljene načine izvajajo pritisk na vest in tako ustvarjajo psihozo strahu, ki nasprotuje zakonskim predpi-

som. Take zlorabe se dogajajo zlasti po šolah, podjetjih in ustanovah. — Od odgovornih odkrito in slovesno terjamo zavarovanje zakonitosti, od vernikov pa pogum in odločnost v izpovedovanju vere. Jezus Kristus govori vsem učencem: ‚Povem vam: vsakega, kdor mene prizna pred ljudmi, bo tudi Sin človekov priznal pred božjimi angeli.‘ (Lk 12, 8).«

Tako izjavljajo naši škofje v domovini.

*

In kakšno naj bo naše zadržanje?

Zavedati se moramo, da bomo kot kristjani najlepše izpolnili svoje veliko poslanstvo, ki ga imamo v tujini kot v domovini, če bomo vedno in povsod zvesti svoji veri.

Kot Slovenci se pa moramo še posebej zavedati, da je tudi kot narodu po globokih besedah, ki jih je že leta 1938 zapisal naš veliki filozof Francè Veber, «materialistično gledanje na svet in življenje pravi sovražnik štev. 1 malega naroda».

Dajmo torej svojo vero in svoje prepričanje vsem in vsakemu pokazati z ljubeznijo, pa tudi z resničnim življenjem, v katerem žrtve ne poznajo nobene meje, še posebno ne žrtve za socialno pravičnost in za skupno blaginjo.

Prava ljubezen do drugih in smisel za žrtve pa izključuje seveda zajčjo strahopetnost kakor tudi koristolovsko dvoiličnost.

Samo tako in samo pod tem pogojem nas bodo drugi spoštovali, samo tako in samo pod tem pogojem, bomo znali in mogli svetiti drugim na poti v tej težki dobi, skozi katero se prebija naš narod doma in v tujini.

-nč

Na Veliko noč je bil krščen v Lehen-u pri Freiburgu v Nemčiji Viljem Močnik, drugi sin staneta in Pavle, roj. Košnik. Botrovala sta Cilka Močnik in Anton Košnik. Bog daj srečo!

Če bi spet prišel med nas . . .

Otroci in mladina v ameriških Združenih državah so dajali odgovore na vprašanje kaj bi bilo, če bi se Kristus spet pojavil vidno na zemlji, zanimive odgovore. 12-letni James iz Los Angelesa je dejal: »Če bi mogel govoriti z Jezusom, bi ga prosil, naj zavzame mesto sodnika in poskusi združiti moje ločene starše.« — Norman je študentka na univerzi v Chicagu in je zapisala: »Kristus je med nami že več stoletij. Nikake potrebe ni, da bi videli njegov obraz njegovo brado, njegove lase in njegovo obleko. Najbrž bi se slabo počutil med ljudmi, ki hrepenijo samo po denarju in po uživanju. Televizija bi ga gotovo povabila k oddaji ‚Kaj veš, kaj znaš?‘ Učenjaki bi ga prosili, naj jim razodene atomske skrivnosti in ne skrivnosti odrešenja. Hollywood, ki ni nikoli poznal božjih zapovedi, bi ga hotel imeti za protagonista v filmu »Kristusovo življenje« ali vsaj za režiserja pri filmu »Deset božjih zapovedi«. Jezus se dobro počuti tam, kjer je resnica: v vesti vsakega izmed nas in v tabernakljih naših cerkva. Tisti, ki ga hoče najti, ki se hoče z njim srečati, naj gre tja z vso ponižnostjo — in ga bo našel.«

V spominsko knjigo zapisal

Štefan Vagnar, doma iz vasi Srednja Bistrica v Prekmurju, je nedavno umrl. Ta mož je bival nekaj let v Ameriki v Chicagu. Spadal je k več društvom. Posebno se je udeleževal pri pevskem zboru »Jezero«. Mnogim je tam ostal v lepem in nepozabnem spominu. Tudi v domovini je vedno bil pri cerkvenem odboru in je pobiral v cerkvi. Pri tem je bil posebno slaven, kajti večkrat je komu rekel: »No! Nekaj daj!« Rad je pomagal tudi pri drugih dobrih delih. Za domačo kapelico je tudi vedno kaj prosil in je bil ponosen, če je zanj mogel kaj narediti kaj popraviti ali olepšati.

Ta mož je zapisal v spominsko knjigo rojakinji iz Amerike leta 1953 besede, polne izkušnje in modrosti:

»ČE HOČEŠ S KRISTUSOM KRALJEVATI,

SE NIČ NE SMEŠ KRIŽA BATI,

KER LE KRIŽ IN PA TRPLJENJE

TE V VEČNO VODITA ŽIVLJENJE!«

Vzgleđi vlečejo

Moj znanec iz Amerike se rad šali. Večkrat pripoveduje o ameriških razmerah in, ko je videl v mestu napise o razprodaji, je povedal, da imajo tudi v Ameriki dvakrat na leto po trgovinah »razprodajo«, da trgovci prodajo odvišno blago s tem, da znižajo ceno, in seveda, da se ljudje znebe denarja.

»Pri nas je tako,« je dejal Amerikanec, »da je dvojica nogavic v trgovini za dolar. Trgovec pa napravi ‚razprodajo‘, zapiše na nogavice, da so po dva dolarja in vse drvi kupovat.«

Naj si mislimo o Amerikancu in njegovi izjavi, kar koli si pač hočemo, res pa je, da reklama trgovini veliko pomaga.

Vsi živimo v svetu, ki je poln oglasov za sol in ribe, krompir in tekstilno blago, pa tudi v svetu, ki na nas vpliva v dobrem in slabem. »Pesnik premine, pesem pa ne,« pove pregovor. Vpliv ostane, čeprav onega, ki je na nas vplival ni več.

Dve vrsti vpliva ločimo, zavestno in podzavestno, lahko bi tudi rekli posredno in neposredno. S prvim skušamo vplivati na značaj in mišljenje drugega nekako tako kot vsi oglašaji, ki kriče s sten ali v časopisih ali iz televizorja. Vse oglaševanje je napravljeno z namenom, da bi človeka pridobilo za nakup ali prodajo. In vendar tak vpliv ni vedno zdrav. Če se človek čuti prisiljenega, potem se v svoji notranjosti začne upirati. Kako hitro spoznamo svetohlinstvo, ko se kdo dela pobožnega, njegove misli so pa daleč od Boga; ali pa kdo vedno ponavlja stavke in izreke iz sv. pisma — kar se zlasti vidi pri raznih sektah — in vendar človek čuti neiskrenost. Kristus je obsodil one, ki govore »Gospod, Gospod...« Tako češčenje ne pomeni da bi človek že s tem postal član božjega kraljestva.

Izkušnja nas nauči, da tam, kjer bi hotel človek dati dober zgled, ga navadno ne da. Najbolj se opazi, ko ni več »uraden« kot duhovnik, ko stopi s prižnice; podobno je s kapitalistom, ki je končal svoj govor o nujnosti socialne pravičnosti, in z delavskim voditeljem, ki govori o splošni blaginji.

Ko je Peter zatrdil Kristusu, da ga ne bo zapustil, čeprav bi vsi odšli, mu je Kristus povedal, da ga bo prej kot v enem dnevu zatajil.

»Besede mičejo, zgledi vlečejo,« pravi pregovor in s tem pove, da je naše dejanje bolj vplivno kot pa naše govorjenje.

Največ našega vpliva je posrednega, ko nihče nanj ne pazi. Tako vpliva mati na otroka, ko ima ves dan polne roke dela in je vsak trenutek nehoti in nevede v službi dolžnosti z ljubeznijo in žrtvijo. Z leti se tak vpliv še poglobi. Odtod potem pravimo: »Moja mati je tako delala«, pa naj bo za pravo jedi ali pa za molitev. Sv. Frančišek je silno vplival na umetnost, čeprav sam ni bil umetnik. Veliki umetniki so vplivali na milijone, s tem da so pokazali na lepoto s svojimi deli.

Posredni vpliv se na zunaj nič ne opaža. Kristus sam pove, da je prišel na svet streč, ne pa da bi se njemu streglo. Apostolom je dal nauk, da bo največji med njimi oni, ki bo najmanjši. Sam ni bil nikdar tako kraljevski kot takrat, ko so ga peljali v smrt za odrešenje človeškega rodu.

Osební vpliv v svetu je prevzela danes propaganda, reklama ali oglašaji. Na množice vplivajo bolj oblube kot pa izpolnitev obljub. Sami smo bili priča velikih obljub, ki se niso izpolnile. Bilo je tako v zgodovini človeškega rodu že pogosto, le čudno je, da se malokdo vpraša, kako da je ostalo le pri obljubah. Pregovor celo pravi, da je pot do pekla tlakovana z neizpolnjenimi obljubami.

Za neki namišljeni svet, ki ga ni mogoče ustvariti, v svetu preganjajo ljudi, teče kri, padajo glave. Kdaj se bo svet zavedel, da tisti, ki pogasi luči na nebu, pogasi luči tudi na zemlji? Morda bo nekoč prišel človek, ki bo sledil popolni resnici, da bo dal zanjo tudi življenje. Takrat se bo svet spremenil, kajti odnose med narodi bodo spet vodila načela in narodi bodo našli svoje duše. -nk.

7 šoferskih poglavitnih grehov

Škof iz Verone v Italiji je sestavil tale seznam »šoferskih poglavitnih grehov«:

1. nepoznanje cestnih prometnih predpisov,
2. voziti v nesposobnem stanju (zaspan, bolan, vinjen) in predrzno prehitovati,
3. napačno presojati razdalje in slabo zavirati,
4. biti grob do prometne policije in do drugih šoferjev,
5. gnečo prometa še povečevati,
6. izsiljevati prednost,
7. po nesreči zbežati.

(Iz tržaške »Mladike«)

Smrt rojaka „milijonarja“

V bolnici sem ga spoznal. Ko sem ga pozdravil, je bilo njegovo prvo vprašanje:

»Kdo vam je pa povedal, da sem tukaj?«

»Gospod iz bolnice mi je telefoniral.«

»Pa veste, od mene ne boste nič dobili.«

Začuden sem ga pogledal in mirno izjavil, da bolnikov ne obiskujemo z namenom, da bi od njih kaj dobili.

»Veste, jaz sem bogat, imam lepe tisočake.«

»Tega ne vem, nihče mi o tem ni besedice znil.«

Prisedel sem k postelji in začela sva najine razgovore. Ludvik Tanček, z Iga doma, 56 let star, 35 let v Kanadi, do letošnjega leta vedno zdrav kot riba, letos pa že drugič v bolnici zaradi tega »frdamanovega raka«. Odpel je srajco in na levi strani prsi sem zagledal z rdečim obkroženo precejšnjo ploskev.

»Tukaj me obsevajo na s svojimi poskusi mučijo, pa ne vem, če bodo kaj dosegli. Včasih me strašno boli.«

Eden od zdravnikov mu je kar naravnost povedal, da ima raka in da so njegovi meseci že šteti. Pozneje ga je drugi malo potolažil, ko je izjavil, da ni gotovo, če je res rak. Od časa do časa se mu je na obrazu poznalo, kako ga bolečina zagrabi.

Dan za dnem, dober mesec, sem ga hodil obiskovat. Revč se mi je smilil: nobenih sorodnikov, skoraj vedno sam. Čeprav je bil že nad eno leto stalno v Winnipegu, ni maral za slovensko družino, naravnost umikal se ji je. Od rojakov je poznal le štiri, pa še te le mimogrede. Med Kanadčani je pa dobil tri prijatelje, ki jih je sam imenoval »cepece«. Tako je bil kar vesel, ko sem prihajal in ostajal navadno po eno uro pri njem. Kar prijeto sva kramljala. Ni mu bilo za pogovor o vremenu, pač pa je rad napeljal na politiko, gospodarstvo in razmere po svetu.

*

Hrepenenje po ameriških nebesih ga je zvbilo od doma. Prišel pa je ravno v najslabšem času, ko se je vsa Amerika zvijala v svoji gospodarski stiski. V Saskatoonu so ga postavili iz vlaka — brez centa v žepu, brez znanja jezika. Za nekaj časa se ga je »usmilil« kmet iz okolice, kjer pa je zaslužil le za hrano. Potem je taval po Kanadi sem ter tja in iskal delo. Domov bi bil rad kaj poslal, pa še za sebe ni imel zadosti. Mati ga je prosila, naj se vsaj javi, da bo vedela, da je še živ. Pa ga je bilo tako sram, da ji niti od-

pisal ni. Solze so mu stopile v oči, ko je govoril o tem ter sebe dolžil, da je kriv, da je mati prezgodaj umrla, tudi od žalosti po njem.

Z izbruhom druge svetovne vojne je bilo tavanja in negotovosti konec. Najprej je bil vojak, nato pa delavec v rudnikih: Red Lake, Timmins, Alaska. Bajé je bil celo v Afriki in Južni Ameriki.

Ker je bil zdrav, močan, delaven in varčen — ni se oženil, ni ne pil ne kadil, pa še skromno živel — si je z leti precej prihranil. Vedel pa je, da s samim delom ne bo nikdar postal milijonar, kar so bile njegove stalne sanje. Zato se je loteval raznih podvigov, a mu je navadno spodletelo. Smejal se je, ko je pripovedoval, kako je v Timminsu s prijateljem kupil farmo z nad 100 molznimi kravami. Vse je izgubil, pa še sitnosti je imel, ker ga je jud-mlekarnar »okrog prinesel«.

Potem se je vrgel na borzo in kupoval delnice rudarskih podjetij. Ves ponosen je pripovedoval, kako je lani v dveh dneh na ta način zaslužil 14.000 dolarjev, ko so njegove delnice tako čudovito poskočile. Nikdar pa ni povedal, koliko je izgubil, ko so potem spet padle pod svojo normalno ceno. Na nekatere delnice je bil tako navezan, da jih je nosil kar s seboj, v časopisju pa zasledoval njihovo nihanje na borzi. Bil je prepričan, da se bo v nekaj letih njihova vrednost podesetorila. Celó v bolnico jih je nesel s seboj, po njegovi smrti jih pa nihče najti ni mogel. Zginile so kakor kafra. Jih je kdo odnesel, jih je morda sam uničil? Skrivnost...

*

Obiskoval sem ga predvsem z namenom, da bi ga kot duhovnik pripravil za njegovo pot v večnost. V tem pogledu se je revč čisto zanemaril. Le s težavo sem ga pripravil, da sva se tudi o Bogu kaj pogovorila in parkrat sva kar skupaj molila, saj sam je te stvari že pozabil. Hvala Bogu, tudi spoved sva opravila, čeprav v začetku ni bilo dosti upanja.

Par dni po tistem se je zgodilo, ko so bolečine postale skoraj neznosne, da je sredi noči vstal in šel v kapelo. Odleglo mu je in kar srečnega se je počutil. Tam je legel na preprogo in sladko zaspal. V bolnici pa pravi alarm, ko so ga prav do jutra iskali povsod, samo v kapeli ne...

Spet drugič je v navalu bolečin izjavil bolničarki, da bo napravil samomor. Samo po-

gledala ga je, pa mu pri priči pobrala vse, kar bi mu lahko služilo v ta namen, celo brivski aparat. »Pa se uniči, če se moreš!« mi je nekam hudomušno rekel. Meni je pa prišlo na misel, da taki, ki o teh rečeh veliko govoré, navadno nimajo poguma.

*

Nekaj dni pred mojim odhodom na misijone sem opazil, da mojih obiskov ni več tako vesel. Spet so prišle na vrsto besede, da njegovega denarja ne bom videl. Par dni prej, ko sva govorila o njegovem premoženju in je prišel celo z mislijo na dan, da bi se oženil, imel otroka in mu vse zapustil, sem mu verjetno preveč odkrito povedal, da nima smisla govoriti o ženitvi in da njegovega otroka ne bo na svet, saj sam čuti, da je vedno slabši. Pač pa sem mu priporočil, naj bi pomagal rojaku, ki je prav tiste dni prišel v gospodarsko stisko in je v nevarnosti,

da izgubi podjetje, v katero je vložil vse svoje imetje. Naj posodi denar ali pa podjetje kupi, rojak naj ga pa v njegovem imenu vodi. Kar zažarele so mu oči:

»To bi pa rad, tovarnar... lastnik podjetja...!« A vendar je čez čas z žalostjo dodal: »Kaj pa, če umrjem?«

»Za ta primer pa napravite, da se podjetje preimenuje v 'Ustanova Ludvik Tanček'. Ves dobiček naj bi se porabil za prihajajoče nove naseljence iz Slovenije. Nimate sorodnikov, sami ste pa okusili vso bridkost mladega človeka, ki pride v novi svet z upanjem in pričakovanjem, pa naleti na strašne težave. Ali ne bi bilo lepo, če bi mu pri prvih korakih vsaj malo pomagali? Kakor so druge ustanove, n. pr. 'Ford', 'Rockefeller', za velike stvari, tako bi bila 'Ludvik Tanček' za naše...«

(Dalje na str. 30).

Berite še to . . .

■ Nedeljska maša v soboto zvečer

Nemški katoličani bodo poslej lahko zadovoljili zapovedi biti pri nedeljski maši že v soboto zvečer. Dovoljenje je izdala koncilska kongregacija na posredovanje nemških škofov, ki so navedli kot razlog pomanjkanje duhovščine, turizem in dejstvo, da živi mnogo vernikov v diaspori.

Dovoljenje je dano za pet let pod naslednjimi pogoji: da pri maši uporabljajo liturgična besedila nedeljske maše, da je služba božja s pridigo in da molijo prošnje vernikov.

■ V Čenstohovi papežev stol — prazen

Devet let se je pripravljala poljski narod na 3. maj 1966, glavni dan slovesnosti tisočletnice, ko se je poljski narod vključil v Kristusovo Cerkev.

Poljski narod je moral zaradi komunistične nestrpnosti praznovati ta praznik brez zunanjih gostov. V svetišču Črne Marije na Jasni gori v Čenstohovi je bil nameščen bel stol, namenjen sv. očetu, ki mu ni bilo dano udeležiti se slovesnosti. Nad sedežem je visela njegova podoba, na sedežu je pa bil šopek belih in rdečih rož, ki je predstavljal poljsko narodno zastavo.

V Čenstohovi je množica romarjev že pri sami začetni maši presegla sto tisoč oseb. Čez dan so nato prihajale vedno nove skupine. Čenstohova se je Poljakom priljubila

zlasti v 17. stoletju, ko so švedske armade preplavile Poljsko in napadle tudi samostan na Jasni gori. Tedaj so redovniki sami organizirali odpor, tako da se Švedom ni posrečilo samostan zavzeti in svetišče izropati.

Kardinal Wyszynski je ovenčal podobo z novo zlato krono, dar moških iz vse Poljske, in Mariji nadel nov, z zlatom vezen plašč, dar poljskih žena. Kardinal je govoril o obveznostih vsakega kristjana do nebeške Matere.

Škof iz Poznanja Baraniak je rekel v imenu vseh 68 poljskih škofov kardinalu:

»Bolj ko Vas sramotijo, bolj Vas mi ljubimo.« Ob tej izjavi je stotisočglava množica navdušeno vzklikala svojemu duhovnemu vodju. Nadaljeval je: »Pred vami vsemi protestiram zoper napade in vse hudo, ki je našega kardinala do sedaj zadelo. Naj vedó vsi brez izjeme: vsi poljski škofje in vsakdo izmed njih so z Vami, Eminenca! Neomajno Vam zaupamo! Povezanost z Vami je naša moč. Oropali so nas največje radosti in pohodili naš ponos, da bi v svoji sredi pozdravili Kristusovega namestnika na zemlji. Zato pa hočemo v Vaši osebi pozdraviti svetega očeta, kateremu so zaprli vrata Poljske.«

■ Dr. K. Adam umrl

Dr. K. Adam, upokojeni profesor za dogmatiko na vseučilišču v Tübingenu, je umrl 1. aprila, star 90 let. Velik vpliv je imel zlasti na mladino in pa na katolicizem sploh ne le v Nemčiji, ampak po vsem svetu. Njegova pomembna knjižna dela so prevedena malone v vse svetovne jezike.

moji spomini

Dalje smo videli mrtve in razmesarjene ležati okrog sebe; zanje se ni nihče brigal. Edina sreča je bila, da ni bilo kamenja, kamor smo prišli. Bil je sam droben pesek in črna zemlja. Videli smo mrtve sovražnike različnih narodnosti in barv. Prišli smo do neke lope, na katero je udarila granata in zlomila povprek položena lesena bruna. Med njimi je bilo vse polno italijanskih ranjencev. Klicali so na pomoč, ker so bili podsuti. Naš oficir je vpil, da naj jim nihče ne sme pomagati. »Naj crkne izdajalska poroka!« je dejal in oddal strel iz revolverja proti njim in utihnil so. Šli smo naprej na levo; ko smo prišli do nasipa, smo se hitro zakopali in obrnili strelske järke na drugo stran proti sovražnikom. Bili smo ob Piavi blizu morja. Ker pa so Italijani zvedeli za našo ofenzivo pravočasno, so potegnili svoje čete nazaj do druge reke, šestdeset kilometrov daleč. Tako naša ofenziva ni imela zaželenega uspeha, posebno še, ker naši niso mogli predreti sovražne črte v Tiolah. Italijani so nas obsipavali z granatami, šrapneli in strojnicami z letal, katera so letala čisto nizko nad nami. Tri dni smo držali zasedeno ozemlje. Naše vrste so se redčile in bilo nas je vedno manj. Naši so ujeli nekaj čeških legionarjev in jih obesili na mestu za cesto na drevesa za vzgled drugim, kaj zaslužijo izdajalci domovine. Ko smo tako čepeli v izkopanih luknjah, je udarila granata in zakričal je neki vojak, doma nekje iz Galicije. Vpil je na pomoč kot grešna duša. Ranjen je bil v nogo. Da ne bi preveč vpil, je skočil neki oficir iz rova k njemu, mu hitro obvezal nogo za silo ter zaklical: »Sanitejec!« Skočila sva dva z nosilnico k njemu, ga naložila ter nesla nazaj v ambulanto. Šrapnelški drobcji so padali okoli naju. Kjer je drobec zadel na zemljo je reklo: »Fek, fek,« in zakadilo se iz nje, ker so bili vroči. Letela sva z ranjenim nazaj, kolikor sva mogla. Rekla sva mu, da ga bova pustila sredi pota, če bo vpil, ker je bilo zelo nevarno. Utihtnil je. Škripal je z zobmi in klel vojno. Kdor je bil takrat poleg mene, ga prosim, da naj se javi, če še živi. Menda je bil doma nekje na Gorenjskem. Pri Piavi sva se malo odpočila, potem pa hitela čez most nazaj za Piavo na sanitetni prostor. Tam je bilo že vse polno ranjencev. Grozna slika!

Jok in stok. Čemu vse to? Oddala sva ranjenca, sprejela listek ter se vrnila nazaj.

Pritekla sva nazaj do Piave k vodi, a Italijan je ravnokar razbil most. Pokalo je okoli naju, da je bilo groza. Počakati sva morala, da so pionirji most popravili. Stiskala sva se za obrežno grmovje. Ni še bil popolnoma most popravljen, je že prišel neki ogrski narednik in zakričal: »Naprej! Kaj se tukaj stiskata?« Skakala sva čez brune in srečno prišla na drugo stran reke.

Ko sva prišla na staro mesto, pa nisva našla več naše čete. Pomaknila se je na levo. Šla sva kake pol ure daleč in našla vojake vse prestrašene, kajti smrt je kosila neusmiljeno. Italijan je nato pripravil protiofenzivo. Zakopal sem se spet malo, poiskal zadnjo konzervo ter jo pojedel. Mimo je prišel neki oficir in me nahrulil, da je prepovedano pojesti »železni porcion«. Rekel sem mu: »Sedaj sem jo še lahko pojedel, pozneje jo mogoče ne bom več.« Zasmel se je, ker sem mu povedal resnico.

Pozneje se je zmračilo. Naslonili smo se na strelske järke in dremali stoje. Če je pa granata udarila v bližino, smo zopet oživel. Če je naše topništvo dobro streljalo, smo rekli: »Peter, le vlij! Bog te nima rad.« Če je pa sovražna granata vpila po zraku »muj muj,« smo se stiskali v zemljo. Ponoči smo opazovali, kako so naše granate letele na sovražno stran, ko se je za njo zasvetilo. Posebno smo se bali sovražnih granat, ki so žvižgale »fijvurr«. Kajti vedeli smo, da bo udarila blizu, ker taka ni imela več toliko moči. Marsikoga je zadelo stoje, v spanju. Zvrnil se je in zbudil na onem svetu.

Ko sem vse to videl, sem si mislil, da nihče od nas ne bo več za rabo, če se še kdaj povrne domov, ker bo brez občutka in pameti. Danes pa vidim, da so tisti še najboljši ljudje, ki so bili v vojni. Vendar so posledice vojne strašne: polomljene kosti, na tisoče invalidov in bolnih očetov, kateri ne morejo več zaslužiti kruha za svojo ljubo družino, starše, brate in sestre. Kaj je tega treba? Zato nikoli več ne marajmo vojne! Ljubimo mir! Pomagajmo drug drugemu v nesreči in ljubimo se, dokler živimo, da s tem zacelimo narodu rane, zadobljene v vojni. Stari vojaki si želijo samo mir. Bog nam daj mir! Nikoli več ne želimo vojne, ker smo videli grozote, ktere naša mladina ne pozna. Kdor hoče imeti tujo zemljo, naj jo kupi, kot mi naše vsakdanje potreščine. Če pa nima denarja, naj

potrpi, kot moramo mi potrpeti, ubogi vojni invalidi, slepi in s polomljenimi kostmi, brez doma, dela in jela. Kdo nas je invalide vprašal, če se hočemo biti ali ne? Bili smo primorani. Storili smo svojo dolžnost kot ljubitelji svojega naroda in domovine. Ne zaničujte invalidov domovinske vojne, kateri so žrtvovali svojo kri za domovino in za svoje drage, da jih ni posekal tuji meč. Vsakdo, kdor je bil v vojni, čeprav ni bil invalid, pa ima spomin na vojno, ki mu ne bo nikoli izginil.

Drugi dan smo se pomikali na levo, kjer je sovražnik najbolj pritiskal. Bili smo lačni in žejni. Nobenega jedila niso prinesli od nikoder, še celo vode ne, da bi se vsaj malo napili in poplaknili suha grla, zakajena od strupenega dima. Popoldne so nas sovražniki napadali ob kaki četrti uri od treh strani. Pele so naše in sovražne strojnice, padali so šrapneli in ročne granate. Šlo je za življenje in smrt, da je bilo groza. Italijani so napravili protiofenzivo. Odbili smo jo, a izgubili najboljše bojevnike. Smrt je zmagoslavno hodila med nami ter se nam režala v obraz, da smo tako brezsrčni. Naše topništvo je utihnilo, ker ji je manjkalo že streliva. Rekli so, da morajo varčevati, da smejo samo na zrakoplove še streljati, kolikor morejo. Spuščali smo rdeče rakete in prosili za pomoč. Odgovorili so nam, da moramo držati.

Prišle so k nam tri »mule« brez vodnika, obložene z municijo. Rezgetale so, češ, naj jih raztovorimo. Raztovorili smo jih. Otre-sale so z glavami, ko so krogle frčale okrog njih in rezgetale. Zares zvesta žival! Pa je udarila granata in kos železa od granate je odbil eni zadnjo nogo. Uboga žival! Zasmilila se mi je v srce, saj nam je prinesla municijo, da bi se branili. Skočil je k ranjeni živali poročnik in oddal iz samokresa strel v glavo, da se ni več mučila. Zavpili smo »hura!« in skočili naprej k neki cesti, kjer je bil pod cesto mali predor. Spet so ropotale naše strojnice, ker smo imeli municijo. Sovražnik nam je pa odgovarjal z granatami in šrapneli.

Šestintrideset narodov se je borilo proti nam. Poleg tega so bile na zavezniški strani še češki in poljski legijonarji, ki so zahtevali od Avstrije neodvisno državo. Kako bi bilo potem mogoče zmagati? Naenkrat je udarila granata in me vrgla v zrak kakih šest metrov ter me opalila, da sem bil ves zelen po levi strani, v glavi pa sem začutil strašno bolečino. Mislil sem, da mi je raztrgalo glavo. Padel sem nazaj v velik lijak, kamor je poprej

udarila granata in obležal. Ko mi je pa začela teči kri po obrazu, sem prišel k zavesti. Klical sem na pomoč, a je ni bilo od nikjer: »Sedaj bom moral umreti.« Potipal sem se, če imam še svojega rojstva kosti, kjer me ni toliko bolelo. A za glavo se nisem upal prijeti. Bal sem se, da mi bo razpadla, ker me je tako bolelo. Kri mi je tekla po obrazu.

Zlezel sem malo iz jame in pogledal okrog sebe. Sami mrtvi tovariši so ležali okoli mene. Zaklical sem na pomoč. Nekdo je zavpil: »Beži, beži!« Potuhnul sem se nazaj v jamo. Udarila je spet granata in me zasula do pasu. Potegnil sem bodalo in prerezal naramnice od nahrbtnika, da sem se osvobodil malo iz jame. Kri mi je še tekla in silil me je spavec. Mislil sem: »Ako si ne pomagam sam, ne bom nikoli več videl domovine in svojih dragih.« Začel sem otipavati glavo. Najbolj sem se bal, če mi je odtrgalo nos, kajti če nimam nosa več, bom raje tukaj umrl, ker brez nosa je človek najgrši. Če pa imam še nos, se moram rešiti. Potipal sem se počasi in našel nos še cel, čeravno je bil ves krvav. Zahvalil sem se Bogu in tipal dalje po glavi. A groza! V glavo je bil zapičen kos železa, kos granate, velik kot človeška roka, ravno nad levim očesom. Levega očesa ni bilo več. Mislil sem: Če ga potegnem ven, bom gotovo umrl; če pa ne, pa tudi. To je bil najbolj kritični čas v mojem življenju. Ker ni bilo nobene pomoči od nikoder in sem postajal čedalje bolj slab, sem zbral vse moči, se priporočil mojemu krstnemu zavetniku, poiskal dve obvezi in vato v žepu. Razvil sem nekaj obveze, vzel vato v levo roko, z desno pa si potegnil železo iz glave. Z levo roko sem hitro pritisnil vato na rano. Vlila se je kri. Oddahnil sem si malo, nato ovil glavo z obvezo, kolikor sem mogel sam, povil glavo še z drugo obvezo in si dal obvezo okoli vratu in jo nekako zavezal. Oddahnil sem se. Mislil sem si: »Sedaj vem, da ne bom še tako hitro umrl, da le pridem pravočasno do zdravnika.«

Malo je prenehalo pokati okoli mene. Zlezel sem iz jame, a svoje stvari pustil tam, pobral odlomljeno vejo za palico in skočil par korakov v drugo jamo. Smrdelo je po krvi in tako sem skakal nazaj od jame do jame, nazaj proti Piavi. Krogle so švigale okoli glave in bal sem se, da ne bi še katero dobil za šestjanževca. Tako sem prišel srečno v rov, ki je vodil k Piavi. Ko sem se tako opotekal po rovu, sem prišel do neke italijanske utrdbe, zaslišal hrup in brenkanje na kitaro. Odprl sem malo vrata in zagledal vse polno na-

ših oficirjev. Pili so italijansko vino, igrali karte in se smejali. Najbrž so našli kako skladišče, kjer je bilo vsega dosti. Prosil sem jih za malo vode. Neki oficir mi je ponudil steklenico z vinom, opleteno s slamo, ko je videl, da sem ves krvav. Pil sem in pil in kmalu je bila prazna.

Vprašali so me, kaj mi je. Rekel sem: »Eno oko sem izgubil.« Nekdo je pripomnil: »Srečni človek. Rešen si fronte za zmerom.« Prosil sem jih, naj mi pokažejo, kje naj grem, da bom prišel na zbirališče ranjencev. Nekdo me je prijel za roko in me vodil kakih pet korakov daleč, in pokazal smer, kje naj grem in rekel: »Srečno pot, tovariš!« Ker sem bil slab, sem hodil kake tri ure nazaj do Piave, a mosta nisem našel. Hodil sem za Piavo in iskal most po grabnih. Ker sem slabo videl na ostalo oko, sem udaril z glavo v neko bruno, ki je ležalo čez graben in padel v jarek. Začel sem klicati na pomoč. En čas sem klical po slovensko, en čas po nemško. Mračilo se je že. Prišla sta dva vojaka, me vprašala, kako mi je ime in od katere čete sem. Eden mi je napisal listek, mi ga vtaknil v gornji del suknjiča, drugi pa me je popokal čez rame in odnesel čez Piavo po mostu nazaj. Odpovedale so mi noge, nekaj od slabosti, nekaj pa od vina, ki sem ga poprej spil na prazen želodec. Prinesel me je na drugo stran Piave, v neko malo utrdbo, kjer je ležal neki vojak in stokal. Pokril naju je z neko plahto in rekel: »Hier warten!« in odšel je nazaj. Takoj sem zaspal in nisem vedel več za svet, ker sem bil zelo truden.

Drugi dan okoli desete ure, so prišli naši sanitetci pobirati ranjence. Nekdo je potresel mojega tovariša, s katerim sva spala skupaj, a bil je trd. Zaspal je za vedno. Potegnil je mene za nogo, pa sem zastokal. Rekel je lepo: »Srečo si imel.« Nisem vedel, kje sem. Rekel sem mu, zakaj me budi, ko se še nisem naspal. Odgovoril mi je: »Tukaj je nevarno, ker bodo kmalu prišli sem Italijani.« Spomnil sem se, da sem na fronti. Vzdignil sem glavo. Zbolelo me je. Spomnil sem se, da sem zadet v glavo, ki je bila debela kot zelnata. Ker mi je zatekla, nisem videl na desno oko skoraj nič. Odnesele sta me na nosilnici v neki avto, ki me je odpeljal proti kraju Sanstino. Rekli so: »Hitro nazaj, sovražnik se bliža.« Ko so me postavili na tla, sem z roko malo vzdignil očesno trepalnico. Pogledal sem okoli sebe in videl ležati na nosilnicah na stotine vojakov. Čakal sem nekaj časa. Nato je prišel

zdravnik, napisal rdeči listek in rekel: »Nevarno!« Odnegli so me v bolnico.

Brez očesa

Ko sem prišel na vrsto na operacijsko mizo, so mi razvezali glavo in zdravnik je rekel: »Eno oko ima izgubljeno. Gledati moramo, da mu rešimo drugega.« Prosil sem, naj mi prinesejo ogledalo, pa so mi odklonili. Bolniška strežnica je prižgala svečo. Vedel sem, da je stanje nevarno. Vprašal sem, ali bom umrl? Zdravnik me je potolažil: »Kein Angst, Kamerad! Nič strahu, tovariš.« Bili so dobri in učeni zdravniki. Lepo so me operirali in se jim tu zahvalim. Dali so mi najprej narkozno kapo na obraz in rekli so naj štejem. Zavrtelo se mi je v glavi, reklo nekaj »ck« in nisem več vedel, kje da sem. To je bilo v Sanstino pri Moti, dne 20. junija 1918. leta ob štiri uri popoldne.

Drugi dan sem se zbudil v tretjem nadstropju. Glavo sem imel do ramen v mavcu. Zastokal se in prosil za vodo. Prišla je bolničarka, neka Primorka in me vprašala, kaj hočem, ali mleko ali čaj. Vode da ne sme piti nihče. Rekel sem, da želim mleko in mi ga je prinesla. Ko sem ga izpil, sem začutil glad, saj že štiri dni nisem skoraj ničesar jedel. Prosil sem za hrano, dobil kos belega kruha. Hotel sem ga ugrizniti, a ust nisem mogel odpreti. Prijel sem za brado in nos iz mavca, ki je bil velik kot kljun, hotel malo raztegniti, a me je zbolelo, da sem zastokal od bolečin. Po drobtinicah sem tlačil v usta kruh skozi luknjico, kjer mi je manjkal zob. Mislil sem si: »Ni nesreče brez sreče.« Tako sem se preživel štiri dni.

Ker je pa prihajalo vedno več ranjencev, ko so Italijani naše čete vrgli nazaj za Piavo, so ukazali, da nas morajo vse, ki smo malo zmožni za pot, odpeljati nazaj, da nas Italijani ne ujamejo. Naložili so nas v vagone za živino na slamo tako kot drva. Ležali smo eden na drugem in odpeljali smo se v Trst v bolnišnico. Ko smo dospeli v Trst, so nas skopali in sestre so nas obrile ter postrigle, kjer je bilo kaj kosmatega. Imeli smo namreč že toliko uši, da ni bilo več lepo. Dobili smo dolge srajce. Peljali so me k zdravniku, ki mi je prerezal mavec, da sem lahko migal z brado. Umili so mi glavo z bencinom, ker sem bil že zelo zaraščen in strjena kri in blato se mi je držalo po obrazu. Očistili so me in obvezali. Bil sem kar zadovoljen, da sem se iznebil golaznř.

Se bo nadaljevalo

Italijanski pisatelj Giovanni Guareschi v humoristični obliki popisuje svojevrstne ljudi Srednje Italije v dogodkih iz časov po drugi svetovni vojni. Nastopajo predvsem tri osebe: župnik don Kamilo, župan komunist Pepon in Kristus križani.

Kazenski pohod

Že nekaj časa dninarji niso imeli dela. Pa so se spomnili, da mora za delo skrbeti občina. Zato so se zbrali na trgu pred občinsko hišo in hrupno zahtevali, da se jim da prilika za zaslužek.

Župan Pepon se je prikazal na balkonu in jim zaklical: »Pripeljite mi čimprej vse posestnike in lastnike podjetij. Potem bomo govorili.«

Čez tri ure so iskani moške že stali v občinski sejni dvorani, medtem ko je spodaj na trgu valovila množica brezposelnih, grozila in zahtevala delo.

»Gospodje,« je začel Pepon, »naša občina nima denarja, da dá zaposlitev našim ljudem. Toda če da vsakdo izmed vas toliko tisoč lir, kolikor hektarjev zemlje ima, je problem rešen. Občina bo razpisala javna dela, ljudje bodo imeli vsakdanji kruh in mir bo v deželi. V nasprotnem primeru pa — si jaz umijem roke.«

*

Furja je stopil medtem na balkon in zbrani množici razložil županov načrt. Bil je sprejet z oglušujočim odobravanjem, ki je navzočim posestnikom napolnilo obraz z bledico.

Čez čas so vsi pristali, da dajo prostovoljno tisoč lir podpore na en hektar. Vsi razen enega.

Stari Verola, najemnik iz Campolarga, se je odločno uprl. »Ne dam beliča, čeprav me ubijete. Ko pride zakon, takoj, sedaj pa nič, in prav nič.«

»Sami si bomo znali najti, kar nam gre,« je razdraženo vpil Furja.

»Prav, kar pridite,« je momljal stari Verola. »Pot v Campolargo že poznate.« Pri tem je mislil na svoje sinove in vnuke, pa na svoje zete in moške svojih vnukinj. Ti so znali dobro meriti in posestvo je premoglo petnajst pušk.

Tisti, ki so že podpisali, so si grizli ustnice

od jeze, da so se prenaglili. Tisti, ki še niso, so pa dejali: »Če ne podpiše Verola, mi tudi ne bomo.«

Furja je sporočil Verolovo vedenje množici. Nekateri so bili zato, da stopijo gor in vržejo Verolo raz balkon, toda Pepon jih je pomiril, da se je nabralo denarja za dva meseca, medtem ko se bo že našel tudi način, da pregovore Verolo in ostale.

Na videz se je zdelo, da je položaj v redu. Pepon je celo v avtu spremil Verola na njegovo posestvo in ga prepričeval, naj odneha, toda Verola je ostal nepristopen. Minil je en mesec in ljudje so začeli glasno zabavljati čez zakrknjene lastnike, ki jim nočejo dati prilike za skromen zaslužek.

*

Neko jutro pa so nujno poklicali don Kamila, naj obiše Verolovo kmetijo v Campolargo. Ko je prišel na mesto, se mu je nudil pretresljiv prizor: trte porezane ob tleh in na brestu je stal napis: Prvi opomin.

Vinogradniku odrezati trto je večja hudo-bija, kot če bi mu odrezali nogo. Don Kamilo se je vrnil presunjen v župnišče, kot da bi bil videl dolgo vrsto umorjenih ljudi.

Šel je naravnost h Kristusu.

»Gospod, ljudje, ki so to storili, zaslužijo vislice!«

»Don Kamilo,« mu je Kristus odgovoril, »ti pozabljaš, da sem prišel na zemljo zato, da rešim ljudi in ne da jih uničim. Strupeno kačo moreš streti, ne pa ljudi, ki so različni od živali in potrebujejo drugega postopka kot škodljive živali.«

Tisto nedeljo je govoril don Kamilo o porezanih trtah s toliko presunjenostjo, kot da bi jih porezali njegovemu očetu, ki je tudi bil kmet. Tedaj pa je zagledal med verniki tudi Pepona. Njegov glas je postal sarkastičen in pridiga je zadobila drugo smer.

»Zahvalim se ti, nebeški Oče,« je povzdignil svoj glas, »da si postavil sonce tako visoko, da ga nihče od ljudi ne doseže. Kajti v nasprotnem primeru bi se utegnilo zgoditi, da bi ga nekdo, ki je politično drugega mišljenja, že ugasil svojemu nasprotniku. Le poslušaj, ljudstvo, glas svojih voditeljev! Lepe stvari te bodo naučili. Oni so tisti, ki trdijo, da moraš odvratnega čevljarja kaznovati tako, da mu odrežeš obe nogi.«

Še isti večer je don Kamilo dobil obisk. Prišel je sam Pepon. »Danes zjutraj ste mislili name,« je začel svoj razgovor. »Kajne, don Kamilo, vi mislite, da sem jaz dal po-

budo, naj se porežejo trte na Verolovem posestvu?«

Don Kamilo je odkimal.

»Ne! Vem, da si dostikrat nasilen, nisi pa nizkoten po značaju. A kljub temu, odgovornost je tvoja, kajti ti ščuvaš svoje pristaše.«

»To ni res,« je ugovarjal Pepon. »Jaz jih mirim in držim nazaj, toda včasih mi uidejo izmed rok.«

Don Kamilo je vstal in se trdo postavil pred Pepona.

»Pepon, ti veš dobro, kdo je porezal trte!«

»Ničesar ne vem,« je trdil Pepon.

»Pepon, nikar ne taji! Ti veš dobro in če še nisi postal zadnji izmed lopovov, je tvoja dolžnost, da krivce naznaniš. Kaj bi ti dejal o človeku, ki bi našel cigaretni ogorek med slamo in ga ne bi ugasil? Ali bi ga spoštoval? In tu gre za trideset trt, ki jih je brezvesten človek porezal, kot da bi bile trst na Padovem obrežju.«

Pepon se je branil, toda don Kamilo ga je pestil, dokler mu niso ušle besede: »Ničesar ne bom povedal, tudi če me daste ob glavo! Ljudje iz moje stranke so poštenjaki, če izvzamemo tri nepridiprave.«

»Ah, razumem,« je pomagal don Kamilo. »Toda priznal mi boš, da ti trije nepridipravi zaslužijo temeljito kazen, tako učinkovito, da bodo za zmeraj ozdravljeni.«

»Bil bi podlež, če tega ne bi priznal,« je pritegnil Pepon.

»Potem je vse v redu,« je zaključil don Kamilo. »Počakaj tukaj, da se preoblečem.«

Čez dvajset minut se je prikazal don Kamilo, oblečen v belo žensko spodnje krilo, obut v škornje in z lovskim klobukom na glavi. Pepon ga je gledal poln začudenja.

»Pojdiva!« je bil don Kamilo kratek. »Med potjo ti vse pojasnim.«

Prišla sta do hiše prvega krivca. Pepon je moral poklicati svojega znanca na prosto. Komaj sta storila nekaj korakov, se je prikazal don Kamilo v svoji pošastni opravi. V rokah je držal strojnico.

»Roke kvišku!« se je zadril na ves glas. Oba sta dvignila roke in don Kamilo jih je osvetlil z žepno svetilko.

»Ti — in pokazal je na Pepona — se zgubi od tod, ne da bi pogledal nazaj. Imam resen pogovor z drugim od vaju.«

Don Kamilo je zagrabil trepetajočega Pe-

ponovega tovariša, ga zavlekel na njivo, ga položil z ustmi proti zemlji in mu naložil na mehki del telesa deset udarcev z biči, ki bi celo povodnemu konju naježili dlako.

»Prvi opomin,« je razložil. »Si sedaj razumel?«

Mož je prikimal.

Na dogovorjenem mestu je don Kamilo spet našel Pepona. Nadaljevala sta pot in delala načrt, kako ujameta drugega zlikovca. Toda ta je sam olajšal delo don Kamilu. Kajti ko sta se približala bajti, je mož pravkar stopal k vodnjaku, da zajame vodo. Peponu se še pokazati ni bilo treba. Opravil je vso zadevo don Kamilo s pripombo, da gre za prvi opomin.

Don Kamilo je bil od kaznovanja že kar utrujen in roka ga je skelela; kajti svoj posel je vestno opravil. Smatral je za potrebno, da se malo odpočije. Usedel se je kraj poti skrit za košato grmovje in si prižgal debelo »toskáno«. Toda čut dolžnosti je bil večji kot prijetni užitek, ki mu ga je nudila cigara. Počasi jo je ugasnil in se nato obrnil k Peponu: »Sedaj nama ostane še tretji!«

»Tretji sem pa jaz,« je dejal Pepon.

Don Kamilo je bil na tem, da se seséde.

»Ti?« je jecljal. »In zakaj?«

»Če ne veste vi, ki imate odnos do nebeskega Očeta, kako hočete, da vem jaz?« je vpil Pepon.

Nato si je odvrigel suknjo, si pljunil v roke, jezno zagrabil za drevo in se zadril:

»Udari krepko, če ne udarim jaz!«

Don Kamilo ni dejal ničesar. Le tiho se je odstranil.

Nemudoma se je zatekel pred Kristusom.

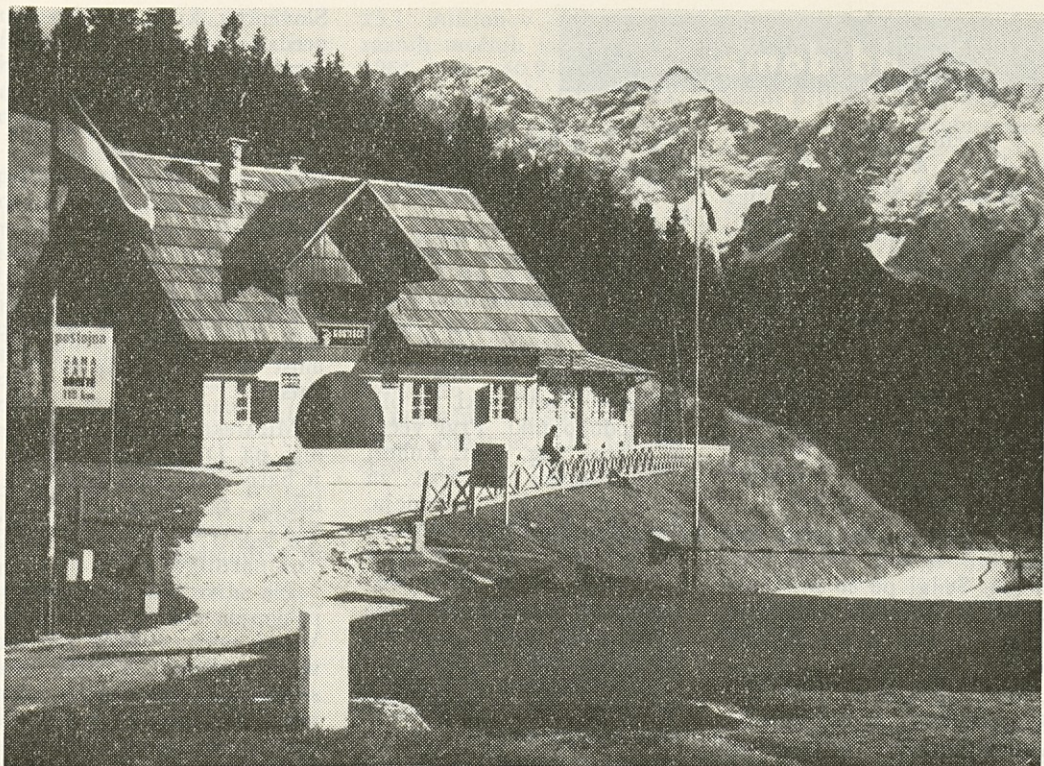
»Gospod,« je začel še ves presunjen, »nisem mislil, da je Pepon zmožen tako nizkih dejanj...«

»In jaz nikdar, da moj duhovnik ponoči vrši kazenske pohode.«

»Jezus, ali nisi tudi ti z bičem izgnal ne vredne prodajavce iz templja?« se je branil don Kamilo, kakor se je vedel in znal.

Nato je začel koračiti po prazni cerkvi. Čutil se je ponižanega in užaljenega. Da ga je Pepon tako grdo prevaril, ga je grizlo prav do zadnjega vlakna telesa.

Končno se je oglasil Kristus: »Don Kamilo, le kaj si toliko greniš življenje? Pepon se ti je obtožil in svoje dejanje obžaluje. Sedaj boš ti hudobnež, če ga ne odvežeš od greha. Stori svojo dolžnost, don Kamilo!«

Jezerski vrh (1216 m), eden izmed mejnih prehodov med Jugoslavijo in Avstrijo.

Nekaj trenutkov nato je bil don Kamilo že v Peponovi delavnici. Rdeči župan je bil pravkar sklonjen nad avtomobil in jezno pritrjeval velik vijak. Ostal je v položaju in mirno sprejel deset udarcev z bičem, ne da bi trenil z očmi.

»Ego te absolvo« — »Jaz te odvežem« — je tako zaključil don Kamilo svoj kazenski pohod.

Nato je vrgel bič daleč proč od sebe in se zadovoljen vrnil domov. Toda ponoči se mu je bič znova prikazal. Videl je, da je pognal korenine. Nato so se prikazali listi trte in takoj nato zreli grozdi. Pravici je bilo zadoščeno.

(Drugič naprej)

Ali veste . . .

. . . da je bil znameniti Radecki, ki je v bitki pri Custozzi 1848 premagal Piemonte-zarje, avstrijski maršal, vojskovodja in državnik, Čeh, Ivan Jožef Vaclav Radecký? Rad se je mudil v Tržiču na Gorenjskem, kjer je imel svoja posestva.

Vzdih otožne ptice

Pesem je moja podobna vrtičku
s hišico majhno, na rožnatem gričku.
Ljubko bom hišico negovala,
na vrtiček najlepših rožic nasejala.

Nageljčki rdeči, ki bodo razcveli,
svetu slovenskemu vest razodeli,
da ne iz palače, le iz hišice grička
zapela prav milo otožna bom ptička.

Ne bom si zgradila visoke palače,
ker v hišici skromni se počutim domače.
Ne dala bi hišice te nikdar, nikoli,
preživela sem v njej dneve ljubezni in boli.

Ne želim si bleska najlepše palače,
prisrčno le ljubim šege domače.
Bom s skrbnim trudom dom okrasila,
s solzami svojimi vrtič zalila,

Nikar ne zavračajte skromne me ptičke,
pela hvaležna vam bom čez doline in gričke!
Spominčice modre, nageljčki rdeči,
zapela pesem bom mladini o sreči!

Z Jesenic hodi 52 delavk na delo v avstrijski Beljak.

Statistični pregled za lansko leto navaja, da je bil slovenski naravni prirastek, če odštejemo umrle 9,2 na tisoč prebivavcev. V zadnjih letih se je rodnost zvišala od 17,6 na 19 na tisoč prebivavcev. V Slovenijo se je z juga priselilo 10.348 ljudi, odselilo na jug pa 4.796. Računajo, da je v zadnjih 20 letih prišlo v Slovenijo okoli 100.000 južnjakov.

V Ljubljani so svoj čas naredili iz ene občine več občin. Sedaj pa so prišli na misel da bi bilo najbolje imeti za vse mesto le eno občino.

Po vseh krajih, kjer živé Slovenci v domovini, so bile pobožnosti, pri katerih so verniki skušali prejeti jubilejne odpustke, ki so bili podeljeni za čas od konca koncila do binkošti. »Katoliški glas« je poročal večkrat o romanju slovenskih vernikov v goriško in tržaško stolnico. V ljubljanski »Družini« smo brali o cerkvenih prireditvah v ljubljanski, mariborski in koprski stolnici ter v drugih svetiščih.

Okrog 20.000 vernikov se je zbralo v Murski Soboti pri škofovi maši in pridigi in tako lahko dobilo svetotelne odpustke. Skoro 6000 vernikov je prejelo sv. obhajilo.

9000 ljudi se je zbralo na belo nedeljo okrog svojega škofa pri Lurški Mariji v Brestnici (Rajhenburgu). K obhajilu je šlo približno 4000 ljudi, pelo je pa 150 pevcev.

V Ljubljani so imeli pred Veliko nočjo desetdnevni misijon, posvečen proučevanju koncilskih odlokov. Misijon je bil v dveh cerkvah.

Pri uršulinkah je bila tridnevnic za visokošolce, v stolnici pa deset dni pridige za vse vernike.

Tridnevnic za študente je bila vsak večer ob 7. Najprej je nadškof dr. Pogačnik maševal, nato pa so razni govorniki osvetljevali številna vprašanja iz koncilskih dekretov. Govorniki so bili vsi neduhovniki. Prvi večer je govoril ing. prof. Kuhelj z ljubljanske univerze, za njim pa prof. m. Ireneja. Naslednji večer je nastopil primarij ortopedske klinike v Ljubljani in pa eden študentov medicinske fakultete. Tudi tretji večer je govoril laik. Obisk v cerkvi je bil izredno velik. Poleg predavanj so vpletli še umetne verske popevke. —

Med 5 milijoni tujih delavcev v zapadni Evropi je okoli 200.000 delavcev iz Jugoslavije.

Psihoza iskanja dela v Nemčiji je sedaj zajela tudi kraje na Krasu ob italijanski meji. Starejši se še spominjajo, kako je bilo svoj čas pod fašizmom, ko je bil sen vseh Argentina. Nič ni pomagalo, če si pravil, da Argentina ni Severna Amerika. Sli so in mnogi niso mogli več nazaj. Po zadnji vojni je bila taka obljubljená dežela Avstralija. Žal ni hotel nihče verjeti, da Avstralija ni obljubljená dežela. Ko bi to verjeli, bi mnogi le ostali doma in si poiskali košček sreče v kakšnem polklicu doma.

Jugoslovansko glavno mesto Beograd šteje trenutno 992.000 prebivavcev. Od teh je 728.068 Srbov, 31.138 Hrvatov, 18.077 Črnogorcev, 13.044 Makedoncev in 8.033 Albancev (Šiptarjev). Po najnovejših statističnih podatkih živi v Beogradu 9.870

Slovencev, ki bi v Sloveniji predstavljali že kar krepko razvijajoče se mesto.

Na Breznici na Gorenjskem in v okolici so pretekle mesece večkrat uprizorili lepo narodno igro »Playž«, ki jo je spisal pokojni Francé Klinar.

Razmajani, na pol podrti leseni most pri Cemehovcu v Beli krajini je letos dobil železobetonskega soseda. Ta most veže Slovenijo in Hrvatsko.

Mizarska zadruga v Sevnici na Dolenjskem izdeluje baročno in renesančno pohištvo za izvoz. Opraviti mora seveda veliko ročnega in rezbarskega dela.

Na dvorišču škofijskega poslopja v Ljubljani so o Veliki noči, v času koncilskega misijona, priredili misijonsko in ekumensko razstavo. Ogladalo si je to razstavo veliko ljudi. 7000 obiskovavcev se je vpisalo v posebno vpisno knjigo. Menijo pa, da se je vpisala le tretjina obiskovavcev.

Pisatelj Janez Jalen je po hudi bolezni, o čemer smo zadnjič poročali, umrl. Rodil se je 1891 na Rodinah pri Breznici na Gorenjskem, postal duhovnik, bil kaplan, katehet in župnijski upravitelj. Umrl je 12. aprila v Ljubnem. Pogreb je vodil in govoril ljubljanski nadškof dr. Pogačnik.

Jalen je bil dober ljudski pripovednik. Njegov svet je poln mladosti, plemenitosti in požrtvovalnosti od »Doma« do »Vozarjev«. Šibka stran Jalnovih povesti je zgodba. Ta se kar zgublja v samostojnih zgodbah in mikavnih slikah. Resnična umetniška moč je Jalnovo dojemanje narave. Vse je prepleteno s toplino ljubezni in občudovanja in povezano s človekom v tesno enoto. —

Ljubljanska nadškofija ima okoli 650.000 katoliča-

nov, 287 župnij in 417 škofijskih in redovniških duhovnikov. En duhovnik pride na približno 1.500 vernikov.

V Sloveniji je vedno več primerov »črne gradnje« novih stavb. Do tega prihaja, ker krajevne oblasti toliko časa zavračajo dovoljenje ali načrte spreminjajo, da se prosilci nazadnje odločijo za edini možni postopek: hišo začno graditi na svojo roko, kasneje pa plačajo kazen za nedovoljeno gradnjo.

Tako je menil ravnati tudi 35-letni delavec iz tovarne hladilnikov v Škofji Loki Jože Oman. Deset let je že prosil za gradbeno dovoljenje za tri različne zemljiške lege, pa so mu prošnjo na občini vedno zavrnili. Zato je lansko jesen začel graditi hišo kar brez dovoljenja. Zgradil jo je do podstrešja in pri tem porabil 6 milijonov starih dinarjev. 25. aprila pa je občina poslala minerje, da bi na pol zgrajeno stavbo porušili. Pri tem je prišlo do hudih izgredov, ker so se ljudje postavili na stran prizadetega. V javnosti je imelo to rušenje mučen odmev, zlasti še, ker je znano, da so si z gradnjo na črno pomagali že razni ljudje na vodilnih mestih v občini, pa se jim ni nič zgodilo.

Predsednik zvezne skupščine Peter Stambolić je povedal, da je trenutno v državah zahodne Evrope okrog 180.000 delavcev iz Jugoslavije. Med njimi je tudi 20.000 Slovencev. Jugoslavija se je pri tujih državah močno zadolžila, z gospodarsko reformo je pa tudi doma narasla brezposelnost. Zato sedaj Jugoslavija pušči svojim državljanom, da gredo iskat delo in zaslužek v tujino. Vsakdo se pa mora zavezati, da bo pošiljal denar domov za vzdrževanje svojcev. Ti delavci so poslali v Jugoslavijo leta 1963

25,1 milijonov dolarjev v raznih močnih valutah, leta 1964 celo 40,9 milijonov, lani pa še več. Cilj je ta, da bi jugoslovanski delavci zmogli kriti polovico letnega primanjkljaja v jugoslovanski plačilni bilanci.

V Gradišču nad Prvačino so odkrili spominsko ploščo, na hiši, v kateri je živel slikar Josip Tominec ki je umrl pred 100 leti.

V zveznem parlamentu v Beogradu so izglasovali novi proračun v višini 867 milijard dinarjev. Od teh je celih 58,4 % za obročene

sile, ki štejejo danes v celoti 250 tisoč mož. — Dnevni časopisi v Sloveniji pa so polni pritožb, da ni denarja za prepotrebno sodobno šolstvo in bolnišnice.

V Zagrebu so smeli izdati gramofonsko ploščo s hrvatskimi božičnimi pesmimi. Pri nas so oblasti izgleda bolj protiverske in zato niso nikjer izdali take plošče s slovenskimi božičnimi pesmimi.

Tudi v Št. Juriju pod Kumom bodo imeli letos novo mašo. Daroval jo bo g. Emil Kotar.

Med rojaki za mejo

KOROŠKA

Na velikonočni ponedeljek so se naši rojaki iz Podjune, Roža in Zilje udeležili koncilskega romanja v celovški stolnici. Dopoldne je celovški škof v polni stolnici in ob številni asistenci naših duhovnikov maševal in pridigal slovensko. Popoldanska slovesnost je nosila naslov »Velika noč v besedi in pesmi«. Nastopili so združeni podjunski zbori, zbor katoliške mladine, rožanski moški zbori, rožansko-gorjanski mešani zbori in pevski zbor »Gallus«. Odlično je govoril med posameznimi pesmimi župnik g. Čebul. Pete litanije so zaključile popoldansko slovesnost.

Nad 1.500 ljudi se je v nedeljo, 1. maja, udeležilo razstave in prireditve na Gospodinjski šoli slovenskih šolskih sester v Št. Rupertu pri Velikovcu. Razstava je bila bogato založena z okusnimi izdelki deklških rok. Prelepe vezenine in kuhinjske dobrote so dokazovale zmogljivost deklet in resnost šole. V dvorani so gojenke dvakrat isto popoldne nastopile in obakrat je bila dvorana polna. Nastopili so z rajanjem, petjem, gimnastičnimi vajami in po-

učno šaljivimi prizori. Govoril je profesor dr. Vinko Zwitter.

GORIŠKA IN TRST

8. maja so nastopili v Gorici tržaški skavti s petjem in prizoroma »Simpatični mežnar« in »Teta Turandot iz Tokia«. Spet so pokazali, da je skavtska organizacija zelo primeren način vzgoje za našo mladino.

Na odločen pritisk slovenske javnosti, ki sta jo o grozeči nevarnosti nadaljnjih razlastitev v občini Dolina pri Trstu podrobno informirali slovenski tisk in »Slovenska skupnost«, je tamkajšnji občinski svet na seji 28. aprila podprl misel, da naj se v dolinski občini ne širi industrija.

Letos mineva 75 let, odkar je bil l. 1891 v mestu Gorici ustanovljen dijaški zavod »Alojzijevišče«. Iz tega zavoda so v teku tega časa izšli pomembni slovenski možje, voditelji rojakov na Goriškem. Zavod še vedno deluje, čeprav ima danes Gorica, ki je pod Italijo, mnogo manjše slovensko zaludje kot pred zadnjo vojno. Kdor more, naj podpira take zavode med rojaki ob robu slovenskega narodnega ozemlja!

Anglija

† **L. Skuhala:** V kraju Stoke on Trent je nenadoma umrl za kapjo 23. aprila Ludvik Skuhala. Bolehal je že dalj časa za posledicami prometne nesreče pred nekaj leti. Pokopali smo ga 9. maja iz cerkve Sv. Trojice, Newcastle-Under-Lyme, na tamkajšnje pokopališče. Žalujoci ženi in otrokoma v domovini naše iskreno sožalje!

Blagoslov: Zadnjič nismo omenili, da so Rajhovi dali ob priliki krsta svoje prvorojenke tudi svoj nov dom v Prestonu blagosloviti. Naj jim bo zares srečno prebivališče za mnogo let!

Avstrija

Linz in okolica. — Ker je naša narodna „kolonija“ še razmeroma mlada in se naši v Linzu, Welsu in okolici živeti rojaki borijo še z različnimi začetnimi težavami, da si zagotovijo svoj obstoj, odnosno končno zadobe trdna tla pod nogami, nam doslej vkljub najboljši volji še ni uspelo, ustvariti pravo trdno, tesno vez med Slovenci, kateri deloma že nekaj let bivajo tu, deloma pa še vedno znova prihajajo sem na sezonsko delo.

Vsled tega in s tem v zvezi tudi zavoljo obilice opravkov še ne moremo podrobneje poročati na primer o stanovskem gibanju med nami. Zato trenutno obveščamo le bolj v bežnih obrisih naše rojake širom po svetu o življenju med nami.

Navzlic raznim težkočam doslej ravno na področju verskega življenja beležimo največ uspehov: po dvakrat mesečno, namreč vsako 1. in 3. nedeljo, imamo svoje bogoslužje. Posebno smo bili veseli, da smo tudi na Veliko noč mogli praznovati lepo po domače s slovesno peto sv. mašo na isti način, kakor smo obhajali še drugo sv. mašo skupno z našimi rojaki in brati Hrvati v bližnjem mestu Welsu. Imamo tudi svoj cerkveni pevski zbor in se pridno vadimo.

Že dalj časa se bavimo z načrtom, osnovati svoje društvo, niso pa še dani vsi potrebni gnotni pogoji, da bi zmogli to zamisel uresničiti; tudi nimamo še lastne cerkve in še ne razpolagamo s kakšnim primernim prostorom, sobo ali dvorano, kjer bi se mogli

sestajati, prirejati prireditve kulturno-prosvetnega ali zabavnega značaja in tako na dostojen in primeren način gojiti in razviti družabno življenje med nami. In ker so tu v naših vrstah zastopani v pretežni meri mlajši letniki, nam je posebno v teku zadnjega polletja sicer neizprosna smrt še prav zelo prizanašala.

Glede novic iz osebnega življenja ali morebitnih sprememb razmer v naših družinah naj navedemo predvsem, da so tik pred Veliko nočjo zboleli za gripo kar vsi štirje otroci našega marljivega organista Toneta Zoreta. Čim pa so malčki nekoliko okrevali, je zbolela njegova žena, ki je hkrati požrtvovalna cerkvena pevka. Otroci, dva fantka, Tone in Janko, ter dekleti, Majda in Metka, so še vsi nedorasli, saj je mati Tončka tudi šele 25 let „mlada“.

Ker, kot sem že omenil, nimamo lastne cerkve, nam tudi, kar moramo z obžalovanjem ugotoviti, ni mogoče opravljati šmarnic.

Snujemo načrt, da bi v doglednem času poizkusili začasno kje najeti kakšno večjo sobo ali kak drug primeren prostor, katerega bi si polagoma uredili in opremili, da bi bil vsestransko uporaben.

Že nekaj let povsem na osnovi samopomoči izdajamo svoje glasilo „Slovenec v tujih“.

Komljančev Tonček iz Toronta v Kanadi pozdravlja vse slovenske fantiče in dekličice širom sveta

ni"; na ta način poizkušamo duševno oskrbovati naše rojake, jim nuditi nekoliko razvedrila, pobude in tolažbe ter pomoči, da se nekoliko lažje vživijo v dane, premnogim izmed njih še povsem nove in neznane razmere. Pripravljeni smo, da storimo vse, kar je v naših močeh, da jim olajšamo njihove napore, da si v doglednem času uredijo znosno in kulturnega človeka vredno življenje, zavedajoč se, da s tem vršimo važno poslanstvo v službi naroda, Bogu v čast in našemu ljudstvu v korist. Pri tem pa nas krepí živa vera in neomajno zaupanje do Boga. — F. B.

Francija

Pas-de-Calais

Letošnji 8. maj je bil za katoliške Slovence iz Pas-de-Calais **dan svetoletnega romanja v Liévin**, kjer je škofa iz Arras-a zastopal direktor slovenskih izseljencev iz Pariza g. Nace Čretnik. Pri koncelebrirani maši z dušnim pastirjem Stanislavom Kavalarjem so izmenjaje z ljudstvom peli združeni cerkveni zbor iz Liévina, Méricourta in Bruay-en-Artois. Slednji letos praznuje 40-letnico svojega obstoja in se ga bomo v decembrski številki še spomnili.

Po maši smo se kot otroci zbrali ob grobu našega nepozabnega msgr. Valentina Zupančiča. G. direktor Nace Čretnik je blagoslovil novi spomenik, spomin na trajno hvaležnost vseh, ki so iz njegovih rok prejeli duhovne in telesne dobrote v 35 letih njegovega delovanja v Severni Franciji. Bruayški zbor je zapel žalostinko, nato smo se razšli.

Popoldne smo se zbrali k popoldanski proslavi **materinskega dne in 40-letnega jubileja** Društva sv. Barbare v Sallaumines. Gostje iz Pariza so nam zaigrali igro »Slaba vest«, pevski zbori so nam pa pričarali slovensko pesem, ki nas je vodila v duhu domov v slovenski maj. Orkester »Rebol« je pod vodstvom g. Antona Rebola ustvaril v dvorani veselo razpoloženje in nam pokazal, da imamo med nami še mladi rod, ki ljubi našo pesem. Prisrčna hvala vsem, ki so se po svojih močeh potrudili, da je nedeljsko slavlje tako lepo uspelo.

Romanje v Lurd je od 14.—22. julija t. l. Vendar bo še drugo romanje pod duhovnim vodstvom msgr. Stanka Grimsa v prvi polovici avgusta. Kdor se hoče udeležiti tega romanja, naj se zglašuje pri svojih dušnih pastirjih.

15. avgusta bomo zopet **romali na Loreto**. Avtobusi bodo vozili kot po navadi. Ob 10.

Ob blagoslovlitvi slovenske zastave v Parizu v Franciji

uri bo sv. maša; ob 14. uri pridiga in pete litanije Matere božje. Romanje bo v znamenju 1000-letnice pokristjanjenja Poljske in 100-letnice božjepotne cerkve na Brezjah. Prisrčno vabljeni!

Med počitnicami ne bo **slovenske službe božje** 22. in 28. avgusta in 4. in 11. septembra.

V Bruay en Artois je na velikonočno soboto prerodila krstna voda Janeza Marijo Ilasa, na velikonočno jutro pa v Sallaumines Dominika Slivšek. Naj ju krstna milost spremlja vse življenje!

Zakrament sv. zakona so si podelili 2. aprila v Liévinu Milan Grilec in Arlette Nowak; 10. aprila v Bruay-en-Artois Francé Brodar in Marija Terezija Kolenc; 16. aprila v Noyelles-s-Lens Pavle Reformat in Mirijam Koder. — Naj jih spremlja božji blagoslov!

Na veliki petek je bila pokopana ga. Fajdiga. V cerkev kot tudi na pokopališče jo je spremljalo veliko naših rojakov iz Liévina in domačinov, ki so pokojnico poznali. Gospod jo je rešil iz dolgotrajne in mučne bolezni. Naj ji bo On plačilo za nje trpljenje!

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: Sèvres-Babylone. Opozarjamo, da bo v juliju in avgustu sveta maša ob šestih popoldne. Slovenska pisarna — 7, rue Gutenberg (prilličje, levo), Paris 15°, métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

V nedeljo, 5. junija, bomo imeli po sveti maši procesijo sv. Rešnjega Telesa. — V nedeljo, 12. junija, pa je ob treh popoldne na 29 rue Boissonade šola za otroke, po sveti maši pa v naši kapeli **materinska proslava**, kjer bodo nastopili slovenski otroci in pokazali, kaj so se letos naučili.

Blagoslovitev zastave Društva Slovencev v Parizu: Na Veliko noč po sveti maši je g. Čretnik blagoslovil novo zastavo Društva Slovencev v Parizu. Vsi so bili presenečeni nad tem, kako je zastava lepa. Slovenska, svi-lena trobojnica (bela-modro-rdeča), na kateri je v sredini slovenski grb: tri zvezde na modrem polju, katerega obdaja zlat križ in lipovi listi. Tri zvezde na modrem polju je bil prvotno grb celjskih grofov, je pa postal pozneje slovenski grb. Nekateri so se vpraševali, zakaj ni v grbu polmeseca; toda ta ne spada v slovenski grb. (Ko so namreč leta 1918 sestavljali državni grb prve Jugoslavije, so vzeli srbski, hrvaški in slovenski grb in, ker polmeseca bosanskih muslimanov niso vedeli kam dati, so ga dali pod slovenske tri zvezde!)

Pred blagoslovitvijo je inženir Struna v jedrnatih besedah spregovoril o pomenu zastave in o važnosti društva. Zastavi sta botrovala gospa Tončka Kogoj-Lukežič in dr. Franc Zajdela (glej sliko na prejšnji strani!).

Ob blagoslovitvi je bilo za zastavo zbranih 850 F (več kot polovico so darovali botri ga. Kogoj in njen mož Jožko, dr. Zajdela, Franc Turšič, prvi predsednik društva, in inž. Struna). Vsem darovalcem se odbor društva prsrčno zahvaljuje. (K listi darovalcev, ki je bila objavljena v 9. štef. »Naše luči« 1965, je treba dodati: Dekliški krožek v Parizu iz izkupička lanske tombole, Fertič Angel, Peterka Rudolf in Katarina, Rous Julka.)

Prireditve 1. maja je ob številni udeležbi res lepo uspela. Igralci so se vsi potrudili, da so veseloigro »Slaba vest« odlično podali in vsi skupaj ter vsak posamezni zasluži pošteno priznanje in zahvalo. Tudi domača zabava je potekala v lepem domačem razpoloženju. Odboru društva čestitamo in smo veseli, da je naslednja prireditve že napovedana za nedeljo, 30. oktobra, ko bomo imeli v gostih Slovence iz Charleroi v Belgiji.

Poroka in krsta: Poročila sta se Karel Škrubej in Veronika Šlander, oba doma iz Sv. Pavla pri Preboldu. — Po krstu sta bili vključeni v božje ljudstvo: Sonja Gabršček, hčerka Ignacija in Eme Fratik (botrovala sta Slavko Šturm in Fiorella Innocenti) ter Katarina Korošec, hčerka Stanislava in Alojzije Klučar (botrovala sta Franc Katern in Rozalija Škrli).

Prša Ana je v Ižakovcih v začetku aprila zgubila svojega brata, gospa Prijavec, rojena Mezgec, pa v Kovčicah v začetku marca svojega očeta. Obema naše sožalje!

Seine-et-Marne: Melun. — Sveto mašo bomo imeli v nedeljo, 5. junija, ob 11.45 v poljski cerkvi v Dammari. Vsi prijazno vabljeni!

Ferrières. — Kociper Lizika, poročena Ruduha, je pri nesreči pri gradnji nove cerkve v Odranch, o kateri je poročala zadnja številka »Naše luči«, izgubila svojega očeta, starrega šele 52 let. Bog mu bodi dober plačnik!

Indre. — Na belo nedeljo smo se Slovenci zbrali pri sveti maši v Luzeret in je g. Lavrič iz Pariza krstil Veroniko Horvat, hčerko Matjaža in Marije, roj. Ritlop (botrovala sta Slavko in Marija Gerič).

Nekateri naši rojaki iz Pariza, zbrani ob novi zastavi „Društva Slovencev“.

Ozoir-la-Ferrière. -

1. maja je nenadoma umrl Dragutin Krulič, star 35 let. Pokojni je bil doma iz Okrivja pri Čabru. V Franciji je bil četrto leto in je delal na žagi, kjer je zaposlenih več njegovih ožjih rojakov. Zapušča ženo Zdenko in 6-letnega sina Darka, katerima izrekamo iskreno sožalje,

enako tudi obema bratoma in sestri pokojnika, kateri so v Franciji, in ostalim sorodnikom doma in v Ameriki. Pogrebne slovesnosti je opravil 3. maja ob številni udeležbi pokojnikovih prijateljev g. Čretnik iz Pariza v cerkvi v Ozoir. Ob težki izgubi, ki je zadela Kruličeve, so bili vsi še posebej ganjeni, da je francoski gospodar žage, na kateri delajo, ustavil do pogreba v spomin pokojnega vse delo na žagi.

Loiret. — V Sully je za Veliko noč umrla v 30. letu svoje starosti gospa Monique Voison iz sorodstva družine Prah-Ružič. Vsem izrekamo svoje sožalje.

Creuse. — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 26. junija, ob 11. uri dop. v farni cerkvi v Clugnat. Kakor že velikokrat, naj ta pomeni tudi tokrat lepo domače srečanje, zato vsi prijazno vabljeni!

Normandija. — Skupno mašo bomo imeli 14. julija dopoldne. Kje in kdaj, boste točno zvedeli pri Vogrinčičevih.

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne:

Ravno smo se pripravljali na lepe velikonočne praznike, ko smo zvedeli za žalostno novico, da je naš daleč naokrog priljubljeni rojak **Matija Vipotnik** umrl. 21. 3. ga je zadela kap. Rojen 4. 2. 1888 v kraju Brezje (Št. Jurij ob južni železnici), je bil med prvimi, ki so prišli delat v francoske rudnike. Bil je med ustanovitelji Društva sv. Barbare v Cité Jeanne d'Arc, nekaj časa njegov predsednik, potem zaradi slabotnega zdravja podpredsednik, končno častni predsednik in precej časa tudi zastavonoša. S svojo prijaznostjo je veliko pomagal, da so mnogi rojaki ostali zvesti člani Društva. Zaradi obvezne sv. maše v Habsterdicku pri Mariji z Brezij podpisani duhovnik ni mogel priti na pogreb. Na tem mestu pohvalim pokojnikovo globoko versko prepričanje. Z društveno zastavo je hodil k verskim procesijam in v cerkev. Zunanaj cerkve se ni bal pokazati svoje globoke vere. Zahvaljujem se mu tudi kot našemu vnetemu raznašalcu »Naše luči«. Dolgo let je prehodil mesec za mesecem vso kolonijo in skušal kljub umiranju naročnikov ohraniti vedno isto število naročnikov. Zadnji čas se je preselil iz Cité Jeanne d'Arc v Wehneck Cité, pokopan pa je bil sredi svojih prijateljev v Cité Jeanne d'Arc. Njegovi ženi, ki je tako lepo skrbela kljub svoji bolehnosti zanj, vsej družini in vsem sorodnikom naše globoko sožalje! 26. 4. je bila sv. maša v cerkvi Cité Jeanne d'Arc, kamor je tako rad prihajal, kadar je bil zdrav.

Dan po pogrebu Vipotnika je umrl v bolnišnici Hochwald Jožef Vendramin iz Cité Jeanne d'Arc. Kamen na pljučih ga je mo-

Kulturno delovanje Slovencev v Parizu: igralci veseloigre „Slaba vest“ (a vsi z dobro vestjo!).

ril že leta in leta. Rojen je bil 12. 4. 1892, pokopan pa 26. 3. v Cité Jeanne d'Arc. — Kot tretja žrtev iste kolonije je sledila Stanislava Štriker, roj. Budna, šele 28 let stara. Rada je hodila v cerkev pet in s seboj je jemala starejšega otroka. Prijazno, dobro, mirno, verno mater je zdaj Bog poklical k sebi iz solzne doline v večno, srečno prebivališče. Umrla je 6. 4. in bila cerkveno pokopana 9. aprila v zgoraj omenjeni koloniji. Vsem umrlim kličemo: Mir in blagoslov božji z vami! Res, težko je v času, ko je vsa narava v krasnem zelenju in cvetju, poročati o žalosti: 19. aprila je umrl dolgoletni bolnik Jožef Kamnik, star 76 let, stanujoč v Cité Jeanne d'Arc. Za Veliko noč sva z g. Dejakom še enkrat prihitela k njemu ter mu prinesla sveto popotnico — njegov križev pot je bil končan; dne 21. aprila je bil cerkveno pokopan v kraju l'Hôpital. — Dne 29. apr. je umrl v Vigy Milan Sretenović, star šele 53 let, pokopan istotam 22. 4. — 5. maja nam je smrt ugrabila dobro mater **Marijo Levar**, staro 77 let. Dolgo časa se je slabo počutila, nato pa jo je zadela kap. Zdravniki so jo skušali v zadnjih tednih še rešiti — res je prišla zopet k zavesti, v začetku maja pa jo je Marija, katero je tako lepo častila, poklicala k sebi. Dolgo let je bila pridna raznašalka »Naše luči« po koloniji Neuland-Creutzwald. Z vso prijaznostjo je vedno sprejemala slovenske duhovnike, zato se je tudi mi hvaležno spominjamo. Kot vdova je uživala vse dobre blage družine Frica in Tončke Kunst, svojih sorodnikov in znancev. Dobri materi kakor tudi žalostni družini in sorodnikom želimo božje tolažbe in obilnega plačila za vse dobrote!

Od naše dobre pevke v Creutzwaldu, vdove Žgajner, smo zvedeli, da je njena draga sestra Jerica Nussbaumer, 55 let stara, umrla v Oberdrauburgu v Avstriji. Tudi tej želimo večni mir in pokoj, pridni in zvesti naši pevki in vsem sorodnikom pa izražamo iskreno sožalje!

Krsti: Ivan in Antonija Kink sta z veseljem pozdravila malega Stanislava, ki je bil rojen 1. 2. in krščen 10. 4. v Merlebachu. Enako sta bila vesela Bogdan in Danijela Puc, ko sta sprejela dete Patricijo, ki je bila rojena 14. 3. v Creutzwaldu in tam krščena 10. 4. Veliko bo dela z otročiči. Toda, starši, ne pozabite, da je z vzgojo telesa treba združiti tudi vzgojo srca, pri kateri vam najbolj pomaga sveta vera. — Sonce veselja je zažarelo tudi v naslednjih družinah, ki so prejele novorojenčke: Silvo in Angela Bolčina sta vsa srečna objela svojo hčerko in ji dala ime Vesna pri krstu 1. maja v Behren Cité Sud. — Svojega sinka sta pozdravila z istim veseljem Anton in Anica Lešnjak in

mu dala ime Robert Anton pri krstu 1. maja v Merlebachu, stanujoči v Farébersviller. Marija Abram, poročena s Pierre Sarrazin, stanujoča v Creutzwaldu, pa je dala malemu detetu ime Olivier-Franc-Henrik pri krstu 8. maja v Merlebachu. Vsem, tudi neprijavljenim: vso srečo v življenju!

Iskreno pozdravljamo naše novoporočence: Ivan Hren iz Habsterdicka je 18. 3. stopil pred oltar v Merlebachu z Mileno, roj. Uršič; dne 16. 4. pa sta v župnijski cerkvi v Merlebachu prisegla pred Bogom zvestobo Kristina Kožuh in Edmund Walkowiak. Resno so vsi poslušali nauke naše vere. Prinesli jim bodo blagoslov, če jih ne bodo pozabili. Želimo jim vso srečo.

Velika noč: V Merlebachu in v vseh kolonijah smo skušali vsaj malo doživeti veselje, ki je napolnjevalo naše srce krasno bogoslužje v domovini pri božjem grobu in velikonočnem praznovanju. V Lotaringiji se dvigne še vedno pri velikonočni sveti maši skoro vse ljudstvo ter prejme sv. obhajilo. Lepo število naših rojakov je storilo isto. Č. g. Dejak je 4 dni v naši okolici z veseljem pomagal. 22 bolnikov je opravilo velikonočno dolžnost na domu, drugi pa so se pridružili domačinom v cerkvi. Zahvaljujem se za njegovo pomoč. V Merlebachu in Dauendorfu smo pri slovesni sveti maši občudovali krasno podajanje veselih resnic ob tem lepem prazniku v sveti maši, katero je skomponiral in izvajal s svojim zborom naš dirigent, šolski direktor g. Emil Sinkovec. Čestitamo njemu in zboru ob lepem uspehu. Vse poslušalce ste navdali s tolažbo in navdušenjem, ki ga nam oznanja Velika noč! Le pogumno dalje! »Slomšek« je vreden lepega imena, a tudi pevci in pevke po kolonijah so vredni vse pohvale.

Vse ceste so polne vseh vrst avtomobilov in motorjev: **izlet!** na vse strani! Po vseh stezah, poljskih potih, v vsakem gozdu lahko vidiš družine, ki se želé nekoliko oddahniti od vsakdanjega dela. Zopet prosimo — v vaš blagor! Nikar ne opuščajte svete maše ob nedeljah in praznikih! Na cestah bodite previdni! Spoštujte pravice, ki jih dajejo vozni predpisi! Že prihajajo prvi pozdravi z Brezic, iz Lurda, raznih božjih poti in iz lepih krajev: Bog vas blagosloví, da bi vse družine srečno prišle nazaj! V Merlebachu in po kolonijah pa pridite k nedeljski sveti maši vsi, ki ne morete na pot; vsi, ki ste kakor koli ostali doma, če vam le zdravje dopušča! Milijoni bodo zopet na poti — molimo zanje, da bi doživeli zdravi srečo, po kateri hrepené! Nekaj stotin naših rojakov bo odhitelo domov: pozdravite vse, dajte jim lep zgled vere, obiščite tudi duhovnike svoje župnije, ki so vas morda krstili, izvršili poroko ali vodijo duše vaših sorodnikov!

V Merlebachu in okolici bomo zopet organizirali **romanje v Lurd** in sicer bo to od 3.—11. avgusta. Tja pa iskreno vabimo tiste, katerim bolezen ali kako drugo gorjé greni življenje. Ne hitimo v Lurd samo zaradi telesnega zdravja! Tolažba v trpljenju, mir srca, novo poživljena vera v duši, pogum za težki boj življenja — vse to je velikanske vrednosti in vsega tega gremo iskat k dobri nebeški Materi. Priglasite se pri podpisnem ali pri č. g. Dejaku in boste prejeli vsa natančna navodila.

Še to hvaležno omenjam: za moj god in rojstni dan ste darovali vse, kar ste le mogli. Prostori naše Misije potrebujejo vedno, kot vaše stanovanje, kake poprave, dopolnitve; meni omogočate, da lažje prihitim k vam, da lahko urejujem pisarno, da zbiram polagoma, kar je potrebno za knjižnico, arhiv, muzej. Iz vsega srca se vam torej zahvaljujem, posebno še tistim, ki so imeli težko nalogo zbirati, kajti v teh krajih zbirk ni ne konca ne kraja. Vaše dobro srce naj vam ljubi Bog napolni s svojim blagoslovom, mirom in prepričanjem, da vam bo nebeški Oče bogato poplačal vse vaše dobrote! Še enkrat: iskrena hvala! — Stanko iz Merlebacha.

Ob Luksemburgu

Tucquegnieux-Marine. — Šest tednov so stavkali naši rudarji, da bi zavrli znižanje plač. Položaj v železnih rudnikih je res vse prej kakor pa rožnat. Nobenega izgleda ni, da bi mogli biti sprejeti v delo mladi, nasprotno — tisti, ki danes še delajo, ne vedó, kako bo jutri, kajti odpúščanje delavcev je na dnevnem redu.

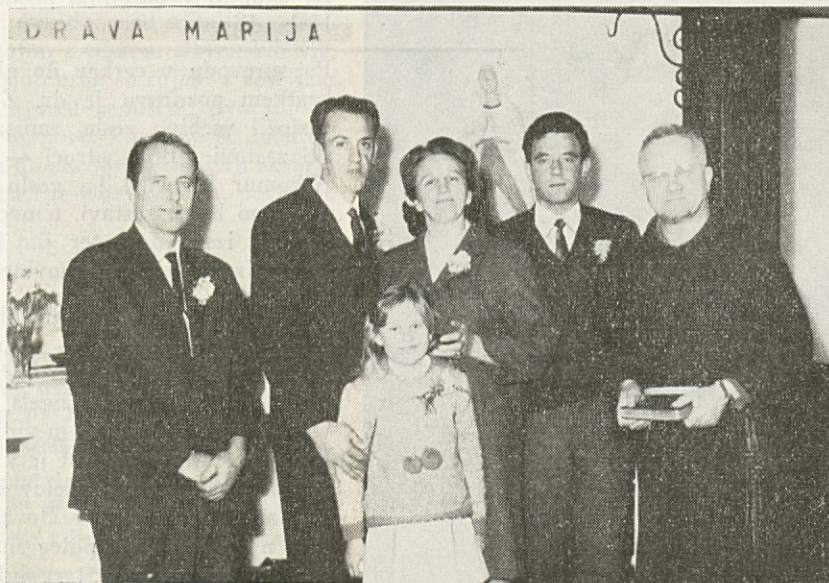
Ta kriza in stiska je pripomogla, da je bil ruski zračni plavač in pešec veselja Leonov še bolj navdušeno sprejet, ko se je za nekaj ur mudil v naših krajih. Rekel je, da čas, ko se bodo ljudje vozili na Luno, ni več daleč. Marsikdo si je na tihem zaželel, da bi res mogel kam zleteti iz te solzne zemeljske doline. Zaenkrat pa se nam še Luna poredno smehlja, kakor bi hotela reči: Še bo preteklo nekaj vodé, preden me boste dobili v svoje roké.

Ogromni aparat veselja, to je Sonce in zvezde, vodi in vrti NEKDO, katerega nočemo več pripoznati in vendar moramo v prvi vrsti častiti TEGA, človeka pa šele potem.

Giraumont. — Francoski pevski zbor svete Cecilije, v katerem prepevajo tudi naši izseljenci in katerega vodi Slovenec g. Stanko Radič, je pred kratkim tekmoval v Bourges z drugimi francoskimi pevskega zbori. Odnesel je prvo nagrado, častno diplomo in dva pokala (coupes). Iskreno čestitamo zboru in mlademu požrtvovalnemu dirigentu, ki rad in lepo govori slovenski in ki ne pozabi, da je svoje zmožnosti prejel od slovenskih staršev in od slovenskega naroda. Mi smo ponosni nanj, on je pa ponosen na svoj rod. Čestitamo. — J. J.

Nica

Devetega marca leta 1963 sta se poročila Ivančičev Vinko in Danica, ki sta dolgo pričakovala kaj majhnega »pri hiši«. Navsezadnje se jima je želja izpolnila in dobila sta sinčka. Bog jima je dal s tem neizrecno veselje. Krstili smo ga na ime Patrik. Naj bi rasel Bogu in staršem v veselje!

Bogomir Jurdan in Milavčeva Tončka iz Nice v Franciji sta se poročila. Naj jima bo življenje srečno!

Prvomajska proslava

Slovencev v Nemčiji

Škof iz Essena blagoslovil izseljensko zastavo. — Čez 700 rojakov na prireditvi. — Sodelovali so Slovenci iz Holandije in Belgije.

1. maj je bil letos čudovit dan: sončno vreme, na katerega smo čakali tedne in tedne. Še lepši pa je bil ta dan zaradi prireditve, ki postaja vedno bolj tradicionalna. Na ta dan se namreč že 6 let zbirajo naši rojaki iz mest in krajev Porurja, da proslavé praznik dela. Letos je ta praznik dobil še poseben pomen in značaj. Slovenci v Porurju so namreč dobili svojo izseljensko zastavo, ki jim bo vodilo in vez v bodočnosti.

Ob tretji uri popoldne smo se zbrali pred cerkvijo sv. Klemena v Oberhausen-Sterkrade, da sprejmemo v svojo sredo essenškega škofa Julija Angerhausena. Pred portalom cerkve so ga sprejeli mestni prošt Denkhoff ob asistenci direktorja slovenskih katoliških misij v Nemčiji dr. Janeza Zdešarja iz Münchna in izseljenskega duhovnika Ivana Ifka iz Essena. Pred cerkvijo se je zbrala velika množica rojakov ter skupini v narodnih nošah iz Porurja in iz Holandije.

Po sprevodu v cerkev do glavnega oltarja in kratkem pozdravu je dr. Zdešar v nagovoru razložil vsebino gesla, zapisanega na izseljenski zastavi: „Bogu otroci — Narodu sinovi — Nikomur hlapci!“ To geslo naj bi ne ostalo zapisano le na zastavi, temveč tudi v srcih slovenskih izseljencev ter jim bilo vodilo v življenju izven rodne domovine!

Škof Angerhausen je nato slovesno blagoslovil zastavo. Med mašo, po evangeliju, je škof v pridigi poudaril, da naš kažipot in vodnik ne moreta biti Marx in Engels, ki pojmujeta človeka le materialistično in vidita v njem le stroj, katerega edina vrednost je v službi družbe, pač pa mora biti vodnik delovnemu človeku Jožef iz Nazareta, ki vidi v človeku otroka božjega in v njegovem delu poleg službe skupnosti tudi osebno izpolnitev ter službo Stvarniku. Po

njegovem zgledu bo vsakdanje delo in trud postalo za nas vir notranje sreče in prave solidarnosti z vsemi delovnimi ljudmi.

Po cerkvenem slavlju se je v bližnji dvorani Kaiserhofa razvil drugi del prireditve. V programu sta nastopili folklorni plesni skupini iz Porurja in iz Holandije, moški zbor iz Eisdena v Belgiji in še nekaj mladih talentov z deklamacijo (Marko Velikonja), s harmoniko (Štefka Starc in Milan Kästner) ter baletno etudo (Julka Glagovšek). Bogastvo barv v naših narodnih nošah se je z odra prelivalo v dvorano, kjer je nad 700 rojakov z navdušenjem spremljalo nastope.

Med pristo zabavo s plesom — igral je Slovenski kvintet A. Robek iz Holandije — je bil srečolov s pestrimi dobitki, med njimi kot glavni dobitek magnetofon s trakom slovenskih viž. Šele v poznih večernih urah so rojaki z veseljem in zadovoljstvom v srcu zapuščali dvorano in odhajali na svoje domove. Ponovno so začutili, kako jih sproščena domačnost, za katero skrbijo že leta Mladoslavnici iz Oberhausena, povezuje in druži.

Pripis k slikam:

Marko Velikonja deklamira Prešernovo „Zdravljico“

Rojaki se zbirajo pred cerkvi sv. Klemena v Oberhausen-Sterkrade in pričakujejo essenškega škofa.

Slovinci pozdravljajo škofa Angerhausena iz Essena.

Folklorni plesni skupini iz Porurja in iz Holandije sta nastopili na prvomajski prireditvi.

Vili Rogelj iz Eisdena v Belgiji s svojim zborom.

Slovinci iz Porurja imajo svojo zastavo. (Stran 22)

Imeli smo tele poroke: Škrljev Milan je od doma zahteval svojo zaročenko Angelico Suligoj. Zvestoba, ki je vzkalila doma, je ostala trdna in 19. februarja letos smo obhajali veselo poroko. Velika družba Škrljevih prijateljev se je zbrala spet v podeželski hiši pri Ferjančičevih na Colle-sur-Loup in bilo je plesa in veselja, da je bilo kaj. — Drugi par sta bila Bogomir Jurdan in njegova zaročenka Tončka Milavec, doma s Koroškega; v Dobu pri Pliberku je bil njen dom. Verna Bogu in slovenski besedi je prišla skozi Slovensko Primorsko v Francijo. Spet vesela poroka! Bratranec nevestin, Tone Milavec, je bil nadvse srečen in je zatrjeval: »Ja, prav zares sta se vzela!« Vsi kličemo: Prav tako! Sedaj stanujeta v Pertuis v okraju Vaucluse. Nikdar ne bosta pozabila Nice in vsega tega, kar se je dogodilo tam v župnijski kapeli. — Tretja, ki je stopila pred božji oltar, je bila gdč. Marijica Sturm. Vsi jo poznamo. Odločila se je za francoskega fanta Germaina Vial. Poroka je bila 2. aprila v Pointe de Contes, kjer je živela zadnje čase pri Francéskinovih. Gospa Milena in njen mož Albin sta ta dan zastopala njune starše. Bilo je, kakor če bi Albin in gospa Milena »dajala« svojo lastno hčerko na pot zakonskega življenja. Tudi tema dvema novoporočenima želimo obilo sreče na njuni življenjski poti. Še imamo trenutno tri pare »na piki«. Bolj počasi se spravljajo skupaj, pa boste videli, ko bo nekoč do tega prišlo, bo pa takrat za trdno. Kateri so, bomo že povedali drugič, ko bo šlo zares.

Velikonočne praznike smo obhajali letos lepo kot še ne dosedaj. Mnogi so prejeli svete zakramente, druge še čakamo. V naši župnijski cerkvi smo letos prvikrat opravljali skozi tri dni velikotedenske obrede. Od zadnje večerje na véliki četrtek pa do blagoslova velikonočne sveče ponoči — vsega smo se spomnili.

Na velikonočni ponedeljek smo priredili izlet skozi Luceram, na Peira-Cava pa tja do Turini. Spet smo se nasmejali. Kako lepo je takšno skupno življenje!

Liège — Limburg

Moški zbor „Slomšek“ je za 1. majnik nastopil v Essenu na slovenski prireditvi z vencem slovenskih narodnih pesmi.

V družini g. Jana Zwakhoven in soproge ge. Justine Budna v Dilsenu so dobili malo hčerko, ki je pri sv. krstu dobila ime Angelica. V družini g. Nikolaja Geurts in soproge

ge. Marice Krpač so krstili že šestega otročiča. Imenoval se bo Erik-Mathieu-Peter. Veselje vlada tudi pri Lužnikovih v Jemeppe-u, kjer so dobili krepkega prvorojenca, ki bo nosil očetovo ime Edi. — Mladim družinam iskreno čestitamo k njihovi sreči in želimo obilje božjega blagoslova pri vzgoji otrok. Ga. Ana in g. Jože Avsec sta za majnik s krasnimi lilijami in nageljni okrasila kapelico sredi naselja Eidsen, kjer je tudi brezjanska Marija Pomagaj. Za oltar je ga. Ana umetno uvezla lep prt s slovenskim napisom. Pri 72 letih ima prijazna gospa še vedno veliko veselje do lepih rožic. Obema se toplo zahvaljujemo za požrtvovalnost in ju toplo pozdravljamo.

V bolnici v Watterscheju se je zdravila gospa Berlec. Zdravje se ji je obrnilo na bolje. G. Franc Senica iz Parka van Genk pa je že drugo leto priklenjen na posteljo na svojem domu. Z vsó zvestobo in ljubeznijo mu strežeta njegova soproga in hčerka Jeanny, ki se je preteklega leta poročila z g. Marcelom Luyren-om. Bog jo naj blagoslovi za njeno dobroto do staršev!

V Waterscheju je po krajši bolezní umrla ga. Matilda Gus iz Lombaja v Benečiji. Pred nekaj leti je zgubila moža Angela, ki se je smrtno ponesrečil pred svojo komaj dograjeno hišo. Pokojnica je bila tiha, prijazna in dobra žena. Njeni hčerki izražamo toplo sožalje. Naj pokojnica počiva v miru!

Charleroi-Mons-Bruxelles

Sporočamo, da je 2. maja t. l. umrl g. Jože Kotnik iz La Docherie, upokojeni rudar. Čeprav je bil zadnje tedne bolan (nagajalo mu je srce), vendar še ni bilo pričakovati tako nagle smrti. Umrl je nepričakovano, toda lepo pripravljen, kar je najbolj važno. Brž ko mu je postalo slabo, so poklicali duhovnika, ki mu je podelil sv. maziljenje. Pogreba, ki je bil dne 5. maja, se je udeležilo veliko rojakov iz okolice, pa tudi domačinov. Naj mu bo rahla tuja zemlja! Zapušča ženo go. Marijo Mrak, otroke Jožefa, Vilija, Karla, Marijo in Terezijo. Vsem tem in ostalim sorodnikom naše sožalje! — Pokojni se je rodil leta 1897 pri Sv. Florijanu-Doliču na Štajerskem (Slovenija). V Belgijo je prišel leta 1928 ter skozi 21 let delal v rudnikih. Od leta 1953 je živel v pokoju. Ga. Rinalda Jakomin iz Saint Servais (Namur) si je zlomila nogo pri prometni nesreči meseca februarja. Sedaj je v bolnišnici St. Camille v Namur. Želimo je skorajšnjega okrevanja.

Letošnja „Slovenska prireditelja“ v nedeljo, 1. maja, je za nami. Je lepo uspela, kar se tiče programa, le nekaj je manjkalo: več ljudi! Iz Borinaže je dospel velik

avtokar (50 sedežev); iz Bruslja posamezniki z osebnimi avtomobili; iz Eisdena le člani društva „Slomšek“ z malim avtokarom. Od povsod je bil lep odziv, le iz okolice Charleroi ne! Morda je vplivalo prelepo sončno vreme, da jih ni prišlo toliko na prireditve. Vseeno je bilo okoli 300 ljudi.

Po otvoritvenih besedah g. Ivana Kodeha je nastopil „mladinski kvartet“: Jože, Erika, Michel in Fredi iz Fleurus, nato mali Michel Stemberger iz La Bouverie. Pevski zbor „Jadran“ iz Charleroi je pod vodstvom dirigenta Ivana Kodeha zapel nekaj slovenskih pesmi, nato sta znova nastopila mlada harmonikarja Jože in Erika Bizjak iz Fleurus.

Sledila je veseloigra v dveh dejanjih: „Lov na človeka ali anarhist“ v režiji g Ivana Kodeha. Nastopilo je kar 10 igralcev, ki so lepo podali svoje vloge. Ljudje so res pazljivo sledili poteku igre, saj je bilo v dvorani med izvajanjem popolnoma tiho. Vsi igralci zaslužijo letos, da jih še posebej pohvalimo, saj so se potrudili, da so v pičlih treh tednih pripravili igro. — Po igri je bil še harmonikarski koncert „Lado-remi“ iz Hanzinne pod vodstvom prof. Viktorja Gossens. Sledila je prosta zabava. Večer je potekal v lepem domačem razpoloženju.

Nemčija

Bavarska

Ingolstadt. — Na velikonočni ponedeljek, 11. aprila, je bil v župni cerkvi sv. Antona krščen mali Andrej, staršev Stanka in Gertrude Močnik. Staršem želimo, da bi otroka lepo vzgojili, Andreju pa, da bi rasel v modrosti in milosti pred Bogom in ljudmi.

Pfalz

V **Pfeddersheimu** pri Wormsu se je 27. aprila rodil Anton Kositer, sin Antona in Kristine Kolerič od Sv. Ožbalta ob Dravi. Čestitamo!

V **Wormsu** bo odslej redna **slovenska sveta maša** in sicer vsak petek ob pol 7. uri zvečer v stranski kapeli wormske stolnice.

Württemberg

Krsti: Zakonca Karel Sikovšek in Marija, roj. Cviblar, stanujoča v Stuttgart-Killesberg, sta dobila hčerko Melanijo, ki je bila krščena na veliko soboto v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu. — Tudi zakonca Janeza Klemenčič in Anico, roj. Tomšič, stanujoča v Schmidhausenu, je razveselila hčerka prorojenka, ki je bila krščena na veliki ponedeljek v Oberstenfeldu z imenom Sonja. —

V nedeljo, 24. aprila, je bila v Nürtingenu krščena Mojca, hči Maksimilijana Štrbenc in Marije, roj. Zveglič, stanujočih v bližnjem Frickenhausenu. — Novorojenkam želimo, da bi doraščale Bogu in staršem v veselje!

Ker tokrat nimamo nobene poroke, naj pa povemo besedo **glede poročnih dokumentov**. Pri parih, ki se javljajo za poroko, duhovnik često doživlja, ko jih vpraša po papirjih, da mu predložijo občinski rojstni list. Ko jih potem vpraša po cerkvenih papirjih, pa začudeno pogledajo, češ ali je treba tudi od župnika kaj imeti. Kot izgleda, mislijo, da je rojstni in krstni list vseeno. Kakšna je razlika med rojstnim in krstnim listom? Za cerkveno poroko, ki je zakrament, duhovniku ne zadostuje vedeti to, kar je navedeno v občinskem rojstnem listu, namreč, kje in kdaj je kdo rojen, temveč predvsem, ali in kje in kdaj je kdo **krščen**; to pa v matičnem rojstnem listu ni navedeno.

Priporočamo torej, da si župnijske papirje vsak pravočasno preskrbi, n. pr. ako gre v tem času kaj v Jugoslavijo, naj porabi priliko tudi za to. Ako je tvoj zaročenec oz. zaročenka trenutno še v Jugoslaviji, pa se namerava priti v Nemčijo poročiti, piši mu (ji), naj prinese te papirje že s seboj, da ne bo treba pisati ponje šele, ko se pri tukajšnjem duhovniku že prijavi za poroko.

Za velikonočne praznike je bila pri slovenski službi božji povsod lepa udeležba in tudi k sv. zakramentom jih je prišlo veliko. Skoraj je bilo to dosedaj rekordno število, zlasti v Stuttgartu in Pfullingenu. Seveda, če primerjamo število tistih, ki so bili, s številom tistih, ki niso bili, in to ne le prav sedaj za Veliko noč, marveč niti v zadnjih mesecih in morda že bogve koliko let ne, pa najbrž ne smemo biti preveč optimisti.

Porurje

Veliko noč smo praznovali po pristni slovenski navadi, namreč z blagoslovom jedil na velikonočno soboto ter z veliko udeležbo rojakov pri službah božjih. V Essenu in Hildenu sta bili kapeli to pot res premajhni in bo treba kaj ukreniti, da bi bila za večje praznike sv. maša v kakem drugem prostoru, da ne bo treba ljudem stati zunaj.

Iščemo filmske zvezde za film o življenju Slovencev v Porurju, ki smo ga že začeli pripravljati. Kdor živi z nami, bo lahko kar vsak na platno. Kako lep dokument bo to o našem bivanju tukaj in še na stara leta se bomo občudovali, kakšne filmske zvezde smo vendar bili v mladih letih!

Krstili smo: v Meerbecku Sonjo Rutar, hčerko Antona in Dragice, v Essenu Igorja Potočnik, sinka godbenika Karla Potočnika in

Darinke, ter Andrejo Vugrinec, hčerkico Hinka in Terezije. — Čestitke staršem, zdravja malčkom!

Poročili so se: v Oberhausenu Ivan Resman iz vasi Dolari in Konstantinia Dandara iz kraja Palefytin v Grčiji, v Duisburgu Dušan Stojadinović, rojen v Draževcu, in Marija Lavrič, rojena v Jurjevici. — Čestitamo!

Nizozemska

Začel se je čas romanj in izletov. Rojaki iz Lindenheuvela pripravljajo romanje v Kevelaer. »Zvon« pa bo pohitel na izlet v nemške griče med reko Renom in belgijsko mejo.

Slovenske šmarnice so tudi letos lepo obiskane. Lepo odmeva slovenska pesem in žal nam bo, ko se bo najnik spet poslovil od nas.

Zvedeli smo, da je hudo zbolela naša dobra sestra Justina Višner, voditeljica Dekliškega krožka v Heerlerheide. Želimo ji skorajšnje okrevanje.

V bolnici v Heerlenu pa se zdravi g. Martin Romih. Upamo, da bo kmalu spet doma.

Vseslovensko romanje k Mariji Pomagaj v Heerlenu, Sittarderweg, bo tretjo nedeljo v juniju popoldne ob pol 4. uri. Pridite in povabite poznane!

Vsem rojakom želimo lep letni odmor, potnikom pa srečno pot!

Švedska

Krsti: V soboto, 16. aprila, je v katoliški cerkvi v Malmö postala po sv. krstu otrok božji Helena Prevornik iz Landskrone. Njen oče Martin je doma iz Vojnika, mati Avguština Budja pa iz Grabšincev pri Mariboru. Botra je bila gdč. Štefka Budja iz Landskrone. — V Lessebo je v petek, 29. aprila, prejel milost sv. krsta Danijel Štraus. Oče Rupert je iz Št. Ilja, mati Antonija Znudel pa iz Spodnje Velke. Botra sta bila g. in ga. Vok iz Lessebo. — Vsem, staršem in novokrščencem, želimo obilo milosti božje!

Poroka: V soboto, 30. aprila, sta si v zakramentu sv. zakona obljubila v Malmö trajno zvestobo g. Anton Popotnik, doma iz Litije, in gdč. Otilija Novak, doma iz Cerknice. Novoporočencema želimo obilo sreče in božjega blagoslova!

Slovenska veselica v Malmö: Po dolgem času smo v soboto, 23. aprila, spet imeli v Malmö slovensko veselico. Tokrat je bilo več obiska kot kdaj koli prej. Zlasti iz bližnje in daljne

okolice jih je veliko prišlo. Vidi se, da tisti, ki žive več ali manj osamljeni, čutijo mnogo bolj potrebo, da pridejo skupaj s svojimi rojaki, kot pa mi tukaj v mestu, ki se nekateri vsak dan vidimo.

Tisti od zunaj so bili tudi mnogo bolj zadovoljni z veselico in niso mogli prehvaliti. Mi tukaj ne čutimo, kaj se to pravi, po dolgem času priti skupaj s tolikimi rojaki, se skupaj poveseliti, zapeti, pogovoriti o življenju v tujini in o vsakdanjih problemih, obujati spomine na dom. To je za njih oživitve domovine za nekaj ur.

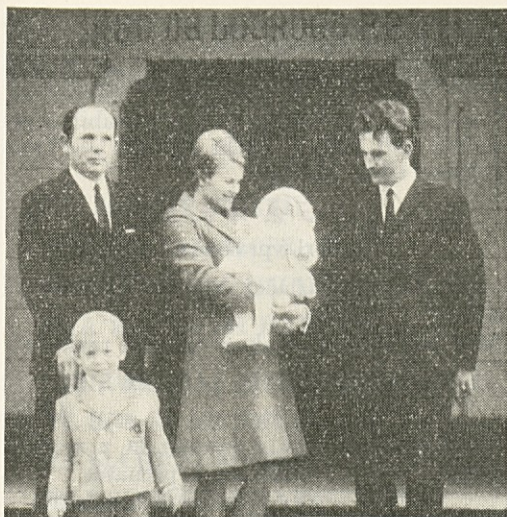
Zato pa je naša dolžnost, da kaj takega večkrat priredimo, ker imamo možnost in prostor. S tem vršimo dobro delo do naših rojakov. S tem pomagamo sebi in drugim, da se ohranimo zvesti svojemu narodu, kar veliko pomaga, da se vživimo počasi in naravno v švedsko življenje, ne pa prenažno in nekako nasilno. Tako naglo in nasilno vživljanje v tuje okolje večkrat povzroča v človekovem življenju nekaj prelom. — »Kmalu torej spet kaj pripravite, mi bomo z veseljem prišli!« nam kličejo naši rojaki. Mi pa za ta klic ne bomo gluhi!

Italija

Rim. — Dne 24. aprila so rimski Slovenci poromali v baziliko sv. Janeza v Lateranu, ki se imenuje »omnium ecclesiarum mater et caput« — mati in glava vseh cerkva —, da bi si pridobili jubilejni odpustek ob priliki izrednega — koncilskega svetega leta. Slovenski verniki zelo držijo na ta odpustek in so to pokazali z nadpovprečno udeležbo pri romanju. To pot smo opazili lepo število čč. sester različnih kongregacij, ki so se pridružile kolonij rimskih Slovencev in prišle k sv. maši v veličastno baziliko. Navzoč je bil tudi častitljivi nadškof msgr. Fogar, ki kljub svoji starosti vedno rad pride med Slovence, kadar se zbero pri cerkvenih slovesnostih.

Slovenske šolske sestre so na Piazza Caprera (blizu via dei Colli) odprle nov dom za stare gospe in s tem izpolnile željo dobrotnice, ki jim je šla v težkih časih na roke. Hiša je lično opremljena in obnovljena. Blagoslovil jo je msgr. Caselli od rimskega Vikariata in jo izročil njenemu namenu. Tu bodo sestre stale ob strani starim in onemoglim ženam in jim s svojo evangeljsko službo vedrile večer življenja.

Težko se je ponesrečila, ko je stopala iz tramvaja, č. s. Imakulata. Nesrečno je padla, se pretresla in močno krvavela. Zdravi se v bolnišnici S. Spirito. Želimo ji skorajšnje temeljito ozdravljenje!

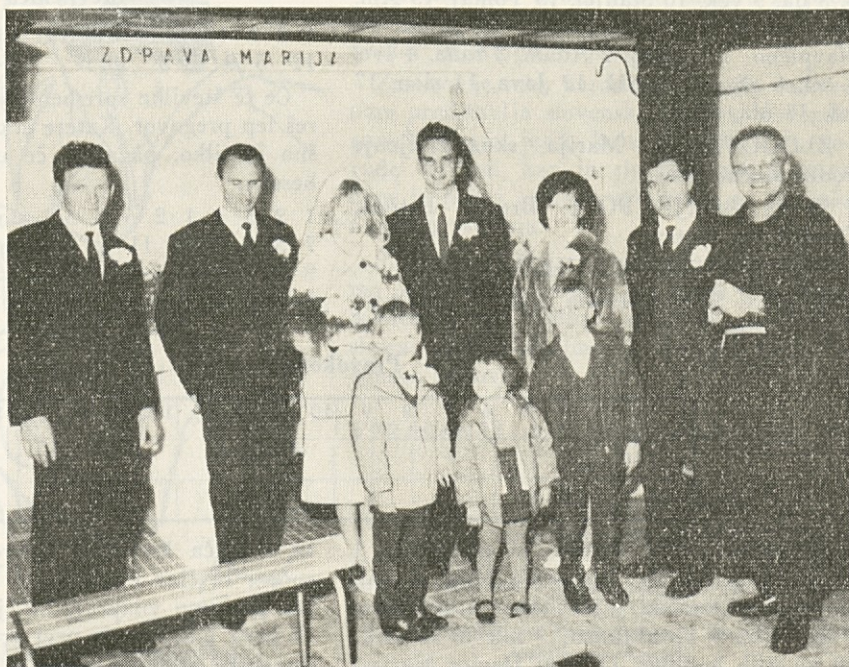
Ob krstu Katarine Korošec v Parizu

Dne 7. maja se je poročila gđ. Jadranka Baleani, hčerka † Marije Baleani, roj. Prinčič, z g. Brankom Fabrizio, poštnim uradnikom v Rimu. Poroka je bila v lepi cerkvi S. Maria Mediatrice, ki jo je zamislil do podrobnosti in gradil nekdanji generalni ekonom očetov frančiškanov, p. Mandić. Gospe Jadranki k poroki čestitamo in želimo, da bi ostala vedno vnetja za katoliško slovensko stvar, kakor je bila njena pokojna mati. Bog ji daj mnogo sreče in blagoslova!

Trst. — Dne 5. aprila je bilo v Trstu odprto novo, lepo taborišče za begunce z vzhoda, po-

sebnost iz Jugoslavije. Otvoritev je bila kar slovesna: navzoči so bili predsednik organizacije za mednarodno pomoč senator Montini (papežev brat), vsi najvišji predstavniki tržaškega mesta: komisar, župan, generalni prokurator republike, prvi predsednik apelacijskega sodišča, vojaški poveljnik, kvestor, konzul Združenih držav in drugi. Prostore — to je cel kompleks zgradb — je blagoslovil tržaški nadškof msgr. Santin. Sveti oče je poslal brzojavko in blagoslov. Ob tej priliki je nadškof omenil žalostni pojav begunstva, ki je nastopil v zadnjih 20 letih, in dejal, da je pri vsem tem vsaj ena stran pozitivna, da se ob tem begu ljudi z lastne zemlje v tuje dežele močnejše zbuja čut bratstva in ljubezni, ki vpliva tem ubeglim ljudem novo upanje in pogum. Vodja tržaške veje organizacije za mednarodno pomoč pa je omenil, da je v teku zadnjih 12 let nad 50.000 ljudi šlo skozi staro taborišče. In ker ta pojav še ne kaže znakov upadanja, nasprotno, v Trstu registrirajo povprečno 450 mesečnih prihodov (v poletnem času celo do 750), se je zdelo organizaciji potrebno namesto žalostnega, starega taborišča postaviti bolj sončno in gostoljubno taborišče za te ljudi. Slovesnost je bila ganljiva in je postala praznik duha in človeške solidarnosti.

Latina. — Kljub nekaterim odhodom preko morja je število Slovencev v Latini naraslo in se je tudi življenje med njimi poživilo. Med sv. mašo so spet zadonele naše lepe velikonočne in Marijine pesmi. Če bi se zares zavzeli vsi za skupne nastope, koliko lažje in

škrljevi Milan
in njegova
Angelca v Nici v
Franciji na njun
porečni dan.

lepše bi bilo v teh pustih dneh čakanja na odhod v novi svet! Prihajajte vsi vselej, kadar je kaj skupnega: V slogi je moč in veselje!

Capua. — Tudi v Capui je nas še kar lepa skupina. Pri nas je kraj čakanja in potrpljenja. Pa včasih se tudi tu zberemo in imamo svojo sv. mašo v domačem, materinskem jeziku. Veseli bi bili, če bi se nas spomnili tisti, ki so v teh letih po vojni šli skozi to taborišče. Ligi S. K. A. v Ameriki se zahvaljujemo za velikonočni dar!

Švica

V Glattbruggu pri Zürichu je meseca marca umrl rojak Martin Žekar, naročnik »Naše luči«. Leta in leta je že bolehal za cirozo jeter kot posledico prestanega trpljenja in stradanja v taborišču Dachau ter zaporih doma.

En dan pred njegovo smrtjo je ugasnilo življenje tudi njegovi 82-letni materi. Tako so mater in sina istočasno pokopali v skupnem grobu. Rajni je bil uslužben na letališču v Zürichu. Težko preizkušani soprogi s tremi otroki izražamo sožalje. Rajni rojak in njegova mama pa naj počivata v miru pri Bogu!

Rešitev majniških ugank:

KRIŽANKA: Vodoravno: 1 šmarnice, 2 o, 8 da, 9 vek, 10 Štanjel, 13 Tomaj, 15 Am, 16 atol, 19 nakovalo, 21 JŽ 22 satan. — Navpično: 1 Šoštanj, 2 Adam, 3 rana, 4 Ive, 5 cel, 6 ek, 11 Tomaž, 12 Java, 14 slon, 17 tat, 18 ola, 20 os.

ZLOGOVNICA: Marija, skoz življenje voditi srečno znaš.

ŠTIRI BOŽJE POTI: Brezje, Fatima, Čenstohova, Loreto.

NAPIS: Po Mariji k Jezusu!

REBUS: Šturje, Sežana, Plavje, Planina.

DOBROTNIKI »NAŠE LUČI«

Za tiskovni sklad našega lista so darovali tudi: rojaki v Mannheimu, Heidelbergu, Frankfurtu, Lebachu in Rastattu (nabirka pri mašah) 150 DM, J. Čerin 30 DM. — Vsem prisrčen »Bog plačaj!«

UGANKE

Tri vprašanja

1. Kakšen je razloček med palčkom in orjakom?

(Med palčkom in orjakom je velik razloček.)

2. Kdo nikomur nič ne pove, kar sliši? (Uho).

3. Kdo nosi noge z rokami in z nogami roke? (Kdor stole prenaša; ali: Hromec z berglami.)

Dopolnjevalnica

— — —	stranek	kraj na Krasu
— — —	tinja	medalja
— —	kaj	vrsta vina
— —	ednica	posredovavka
— —	lovec	glavno mesto Koroške
— — —	vina	kraj pri Postojni
— —	linija	del Ukrajine

Namesto črtic vstavi primerne črke. Te črke pomenijo začetek pesmi v čast Srcu Jezusovemu.

Številčnica

1 2 3 4 11 13 11 7 5 14 13 11 12 5 9
12 5 9 7 5

Če te številke spremeniš v črke, lahko bereš lep pregovor. Katere črke pomenijo kakšno številko, pa zveš, če uganeš naslednje besede:

1 2 3 4 1 2 5 6 5 slovensko mesto
7 5 8 9 10 11 8 mesto ob Dravi
9 12 kraj pod Krimom
13 14 15 5 6 9 kraj v Slovenski Istri

Pravokotnik

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18

Navpično vstavi besede, ki pomenijo: 1 afriška žival; 2 oče; 3 domača žival; 4 član slovanskega naroda; 5 številka; 6 stran neba; 7 del hiše; 8 vprašalnica; 9 mlečni izdelek; 10 po njih hodimo; 11 mati Device Marije;

12 domača žival; 13 hebrejska beseda za »oče«; 14 član družine; 15 afriška žival; 16 kar plačamo vnaprej; 17 ljubljanski okraj; 18 prva mati. — V prvi vrsti bereš začetek slovenske narodne himne.

za naše male

Sonček, prosim . . .

OJ, SONČEK ZLATI!
POSLUŠAJ, SONČEK, ČUJ!
PROSIM TE ZA USLUGO:
DVA ŽARKA MI DARUJ!

SAJ VEŠ, KAJ JE OBLJUBA!
NE BOŠ SE MI SMEJAL!
ZA MAMICO BO EDEN
IN DRUGEGA BI ATKU DAL.

Modrost

Anica: »Mama, že vem, zakaj zlezejo piške iz jajc.«

Mama: »No, zakaj?«

Anica: »Zato, ker se bojijo, da bi jih skuhali.«

Mala Anica pri zdravniku

Ivan in Rezika gresta na počitnice. Po šolskem delu se počiva. Kdor dela, zasluži počitek.

Počivati. Počitek. Počitnice. Počitniški dom.

Slovenska zastava

Slovenska zastava ima tri barve. Od zgoraj navzdol so barve razvrščene takole: bela, modra, rdeča.

Slovenci smo dobili svojo zastavo že pred več kot sto leti. Zamislila sta jo prof. Peter Kozlar in Anton Globočnik.

Zastava je znak naroda. Slovenska zastava nam predstavlja slovensko zemljo, slovenski narod, njegov jezik, kulturo, običaje in navade ter vse, kar je slovenskega. Zastava nam je nekaj svetega; pravimo, da je naša narodna svetinja.

Slovenci, ki živimo izven Slovenije, moramo ostati vedno povezani s svojo domovino. Spoštujmo in ljubimo vse, kar je slovenskega; zato spoštujmo in ljubimo tudi slovensko zastavo.

VPRAŠANJA: 1. Kakšna je slovenska zastava? —

2. Kdo jo je zamislil? —

3. Kaj nam pomeni? —

Sestavki „Modrost“, „Sonček, prosim“ in „Slovenska zastava“ so iz šolskih knjig „Materina beseda“ in „Veseli dom“, ki ju imajo slovenski otroci v šolskih tečajih po Kanadi.

rojaki po svetu

Slovenci v Argentini so dne 5. maja že devetnajstič, odkar so se naselili po drugi svetovni vojski v Argentini, poromali v Marrijno božjepotno svetišče Lujan. Zbralo se okrog 2000 Slovencev. Geslo romanja je bilo: »Družina vseh narodov naj bi se v miru in složnosti srečno združila v eno božje ljudstvo v slavo presvete Trojice!« Posebej so romarji tudi prosili za vso slovensko mladino.

Windsor je industrijsko mesto v južnem delu province Ontario v Kanadi. V tem mestu živi nad 70 slovenskih družin. V marcu so rojaki ustanovili tu slovensko šolo. V šolo prihaja 36 otrok.

V Torontu, Kanada, je 5. in 6. marca nastopila župnijska slovenska mladina z glasbeno-folklornim programom: harmonikarji, duet klavir-klarinet, dva mladinska zbora in folklorna skupina.

V Montrealu so uprizorili Jalnovo igro »Dom«. Večina igralcev je iz Mladinske lige. Po uspeli uprizoritvi so ustanovili igralsko družino »Dom«. Sedaj pripravljajo burko »Trije tički«.

Mladina slovenske šole Marije Pomagaj v Torontu je bila aprila povabljena tudi na torontsko televizijsko postajo TV št. 9. Z daljšim programom sta nastopila mladinski pevski zbor in folklorna skupina. Med zborovskim petjem slovenskih narodnih pesmi so kazali pokrajinske slike Slovenije. Otroci so z vodjem programa pogumno govorili v angleščini o Sloveniji. Proti koncu oddaje je govoril v slovenščini ravnatelj šole Tone Zrnc CM.

Argentinski dnevnik »La Nacion« je objavil dolg članek in mnogo slik o slovensko-argentinski odpravi na še nedosežene gorske vrhove v Andih, pri kateri so pred nekaj meseci sodelovali brata Skvarča in Jože Vodnik. Tudi tako se širi poznanje slovenskega naroda.

Med slovenskimi grobovi v Melbournu v Avstraliji je stal lep bronasti kip Slovenke, delo kiparja V. Doriča. Sedaj ga je neznanec ukradel. Kmalu ga je policija zasledila. Doma je z otoka Cejlona. Kip je žal že razbit in ga bodo na novo ulili.

Na dopust je prišel iz Vietnama k staremu, doma z Jesenic, bivajočim v Združenih

državah, slovenski fant Franc Ovnič. Rojakom je ob tej priliki v Baragovem domu pokazal čez 300 skioptičnih slik o vojni v Vietnamu. Povedal je, da je v Vietnamu srečal tudi slovensko misijonarko sestro Novak, ki deluje tam že čez 10 let. Drug drugemu sta se čudila, ko sta se srečala in pogovorila v svojem dragem domačem jeziku.

V Mehiki deluje naša rojakinja Veronika Levstik kot laiška misijonarka. Njeni starši so doma iz Sodražice oz. Zapotoka.

Za kratek čas

Še enkrat! — Rešeni: »Gospod, rešili ste mi življenje in prav rad bi vam podaril 50 dinarjev, pa imam samo stodinarski bankovec.«

Rešitelj: »Čisto v redu, pa še enkrat skočite v vodo.«

Če cigan pade v vodo... — Cigan vpraša cigana: »Kaj pa so napravili ljudje, ko si nenadoma padel v vodo?«

Cigan (ogorčeno): »Veš, kaj? — Kos mila so vrgli za mano!«

Štruklji. — Pri Korenčkovih jedo štruklje. Dobre maslene štruklje, ki kar sami lezejo po grlu.

Micka zahteva še en štrukelj. Mama pa ji pravi: »Nič več, štrukelj bi bil zate pretežak.«

»Mama, ga bom pa držala z obema rokama!« se odreže Micka.

Enako za enako. — Učitelj je poslal na Mirkov dom listek, na katerem niso bile preveč lepe stvari napisane.

»Mirko, obljubil si mi, da se danes ne boš pretepal v šoli. Mar ne veš, da sem ti rekel, da te sicer pretepem?«

Mirko: »Vem, oče, a ker jaz nisem obljube držal, pa je še vi nikar!«

Smrt rojaka „milijonarja“

(Nadaljevanje s strani 7)

Gledal me je, nazadnje pa pripomnil, da se bo o tem posvetoval s svojim advokatom in bančnim ravnateljem, kjer ima denar naložen. Brezmejno jima je zaupal, bolj kot vsakemu drugemu. Dobil je nasvet, naj se takih stvari ne loteva, saj je vendar bolan, pa še pripombo: kdo ve, kaj hoče duhovnik s tem doseči. Tako sem pri naslednjem obisku

dobil odgovor, ki ga je spremljal čuden pogled:

»Vaš načrt je lep, prelep, da bi ga Ludvik Tanček sprejel...« Od takrat naprej sem čutil, da je njegova prijaznost do mene izginila. Dan pred odhodom na misijone sem se poslovil od njega, ga priporočil bolniškemu kuratu in odšel. Bog ve, če se bova še kdaj videla, sem si mislil...

Še je živel, ko sem se po enem mesecu vrnil. Pa ga nisem tekel takoj obiskat, da ja ne bo mislil, da me njegov denar privlači. Čez dva dni, prav na dan, ko sem imel namen, da ga obiščem, sem pa dobil sporočilo, da je prejšnji večer umrl.

Čeprav je bila njegova smrt javljena v časopisju, se nas je k molitvi zbralo le sedem, od teh ga dva v življenju nista poznala, pri pogrebu naslednji dan ni bilo dosti drugače. In njegovo bogastvo, njegov denar? Kdo ve, koliko ga je imel, kdo ga bo dobil... Tri tedne pred smrtjo je bila oporoka spremenjena. Kdo ve, če je v njej res izražena njegova volja...

Nekoč mi je rekel, da je v življenju napravil tri velike napake. Prva je bila ta, da je šel od doma. Veliko bolj srečen bi bil, če bi ostal doma, z malim zadovoljen, kakor so ostali njegovi prijatelji in znanci. Drugo je napravil, ker se ni oženil. Potikal se je tu in tam, nikjer pa ni imel doma, nikogar, ki bi ga lahko klical za svojega... Tretje pa je bil njegov pohlep po zlatu, za katerim se je nenasitno pehal. Pri tej tretji svoji napaki je kar ponorel, stiskal svoje roke in se še celo nad Bogom stresal:

»Sedaj, ko nekaj imam..., potem, ko sem toliko trpel in mislil na prijetno življenje, pa moram vse zapustiti in niti ne vem, kdo bo to dobil in kaj z vsem tem bo počel. Jaz norec...«

Spomnil sem se svetopisemskih besed o tistem, ki si je postavil kačice, jih do vrha napolnil ter vzkliznil: »Duša, sedaj pa počivaj in uživaj...« — »Nespametnež,« pravi Gospod, »ker ne veš, da bom še to noč zahteval življenje od tebe!«

Jože Mejač, Kanada

to in ono

Rojaki pišejo

Rojak iz Francije piše: »Zaradi neugodnega zraka, ki je škodoval zlasti mojim bolehnim pljučim, sem se preselil v letoviško mesto Enghien-les-Bain (Seine et Oise) in se vozim vsak dan v Pariz v službo. Sedaj se mi je zdavje že boljšalo. Pozdravljam vse znane kot tudi bralce »Naše luči« po širni Franciji.« — Angelo Fertič, 2-4 rue du Depart, Enghien-les-Bain / S. et O.

*
»Že večkrat sem čitala v mesečniku »Naša luč«, da dajete nasvete, zato se tudi jaz obračam na Vas s sledečo prošnjo: V tem letu se mislim poročiti, ne vem pa, kakšne dokumente potrebujem za cerkveno in civilno poroko in ali moram vse dokumente dobiti preko tuk. jugoslov. konzulata, kamor sem že pisala, pa nisem do-

bila nobenega odgovora. Zato Vas lepo prosim, da mi to sporočite. V naprej se Vam zahvaljujem za Vaš trud in lepo pozdravljam.« — H. F.

Odgovor: V Nemčiji potrebujete za **cerkveno** poroko krstni in samski list od župnije, kjer ste bila krščena. Pišite domov svojim sorodnikom, naj omenjena dokumenta nabavijo pri domačem župniku.

Za **civilno** poroko morate dobiti rojstni list od matičnega urada doma. Navadno ga je treba zaprositi preko konzulata. Poskusite pa ga dobiti kar naravnost od občine, ker pri konzulatu res dolgo traja, preden posredujejo kak dokument, včasih pa ga sploh ne poskrbijo. Ker nemške oblasti za to vedó, se večkrat tudi za civilno poroko zadovoljijo s cerkvenimi dokumenti. Ko jih dobite, se oglasite pri svojem slovenskem župniku,

da vam jih prevede v nemški jezik in se o vsem nadaljnem z njim pogovorite osebno.

*
»Spoštovani gospod župnik! Najlepše se vam zahvaljujem za poslani mesečnik »Naša luč«. Ze dolgo časa sem ga hotela naročiti. Nazadnje se je pa kar tako posrečilo, brez pisanja. V nedeljo sem bila na obisku pri družini B. in mi je gospa pravila o Vašem obisku.

»Naša luč« mi zelo ugaja. Moral bi jo imeti vsak Slovenec v tujini, ker uči in opominja. Življenje na tujem lahko postane težko. Zelo odobravam spis v listu »Slovinci v svetu«.

Denar za »Našo luč« za to leto sem nakazala po položnici na Vaš naslov. Vas pozdravljam!« — A. A., Nemčija.

*
ZAHVALA: Božjemu služabniku škofu Antonu Martinu Slomšku se zahvaljujem za pomoč v nevarni bolezni. — Antonija Gajšek, Zah. Nemčija.

■ Koncilsko sveto leto podaljšano

Izkazalo se je, da je čas, v katerem verniki lahko prejmejo posebne milosti ob zaključku koncila, prekratek. Papež je odločil, da se ta čas ne bo zaključil z binkoštni, kot je bilo rečeno, ampak ob obletnici konca koncila, 8. decembra.

■ Urejevanje rojstev

Kardinal Ottaviani je dejal, da bo komisija strokovnjakov, ki jo je postavil papež, v juniju predložila škofovski in kardinalski komisiji končne ugotovitve in predloge glede urejevanja rojstev. Kardinalsko-škofovska komisija bo nato še to poletje predločila, (t. j. 8. decembra letos).

■ Vetrinjska tragedija in Odprti grobovi — razprodani

Vsako leto se v juniju spomnimo zločinskega pokolja ob koncu druge svetovne vojne po raznih krajih Slovenije, zlasti v Teharjih in Kočevskem Rogu. Tedaj so zmage pijani rdeči partizani zverinsko poklali okoli 12.000 Slovencev. Tega se še do danes niso upali priznati. Je pa o tem slovenskem »Katynu« že pisalo več knjig. Med temi sta najbolj znani »Vetrinjska tragedija« in »Odprti grobovi«, ki pa sta že obe pošli.

Aforizmi

Če se ustavi nihalo, ura še ni pokvarjena!

*

Tudi plavajoči otoki imajo trdna tla!

*

Včasih vrže junaka tudi nedolžna pipa tobaka!

*

Šminka na obrazu je zakrpana lepota!

*

Kdor se s sapo bojuje, v vihri omahuje!

*

Kjer se velikani pretepajo, se jih pritlikavci lahko otepaajo!

*

Še v krtovi luknji je nekaj prostora!

*

Z domače njive so dobre še koprive!

*

Če te muči preglavica, naj te ne premaga tresavica!

*

Ne zahtevaj obresti za svoje odpuščanje!

*

Tvoje bogastvo skriva v sebi vrednost tvojega značaja!

Mali oglasi

Cenik oglasov: Vsaka beseda 1 avstr. šiling (2 bfr, 0,20 NF, 0,15 DM ali protivrednost). Uredništvo z objavo oglasa ne prevzema **nobene odgovornosti** glede vsebine oglasa kakor tudi ne glede oglaševalcev, ker jih ne pozna.

Naslov oglaševalca posreduje uredništvo le tistemu, ki v pismu **priloži kaj za odgovor** (ali mednarodni kupon za odgovor ali denar ali znamko). Pisem za osebe, ki oglašajo, uredništvo ne sprejema. Uredništvo **posreduje le naslov oglaševalca**.

Prodaj hišo, letnik 1952, 3 sobe s pritlik., podkleteno, z električno napeljavo in vodovodom, parcela 1500 kv. m., 5 min. od prometnih zvez, blizu Rogaške Slatine. V hišo se lahko takoj vselite. Cena ca. 25.000 DM. —

Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod šifro »Samo tuja valuta«.

Zemljišče, vseh kategorij, približno 1,5 ha veliko, ugodno ležeče (ca 5 km od Ljutomera, zraven lepe ceste), primerno tudi za gradnjo — prodam. Ponudbe pošljite na upravo »Naše luči« pod značko »Gotovina«.

Slovenec iz Francije, star 27 let, si želi dopisovati in spoznati z dekletom njegove starosti, bivajočim v kateri koli državi. Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod številko 49.

Uradni tolmač v Franciji Janko Jankovič. 17 rue de Belgrade, Tucquegnieux (Mthe & Mille), prevaja listine, ureja pokojninske zadeve in piše prošnje.

Prevajalska služba v Nemčiji! Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog Joseph **Arech**, 8000 München, Lauingerstraße 42. Pišite mu!

Uradni tolmač v Nemčiji **Martin Sapotnik**, 413 Moers-Meerbeck, Luisenstr. 23, prevaja v nemščino listine in razne dokumente iz slovenskega in hrvaškega jezika. Poslovanje je hitro in zanesljivo.

Sem slovenski fant, star 32 let, in se želim spoznati s poštenim slovenskim dekletom primerne starosti, zaradi ženitve. Živim v Belgiji, kjer imam stalno službo z dobro plačo. Slika je zaželela. — Naslov posreduje uprava »Naše luči« pod številko 50.

in še za smeh

Strah pred tatovi. — Ponoči sem slišala sumljiv ropot v spalnici. Ko sem tiho vstala, sem videla izpod postelje moleti človeško nogo. — Bila je kajpada vlomilčeva? — Ne, moževa. Tudi on je slišal sumljiv ropot...

Še lepše. — »Kakšen pa si spet, Drejček! Kje si si tako umazal roke?«

»Veš, mamica, najbrž sem se za obraz prijel.«

Pri zdravniku. — »Ali vas pogosto prime?« — »Vsakih deset minut, gospod doktor.« — »Kako dolgo pa trajajo bolečine?« — »Približno pol ure vsakokrat.«

Največja skrb. — »... Torej vi ste soproga glasovitega letalca! To je pa res zanimivo! Pa povejte mi, ali nimate nikakega strahu, kadar se vaš mož tako divje prevrača po zraku?« — »Seveda ga imam. Moj mož ima namreč tako grdo navado, da ima po vseh žepih raztresen — drobiž!«

Dobro se je naučil. — Mirko se je v družbi bahal, da se je nemško učil in da tudi zna. Ko so ga vprašali, naj kaj pove, je dejal: »Konj se pravi ferd, kobila ferdela, žrebe pa ferdulček.«

Nista se razumela. — Žena, ki je čitala jutranji list, odloži tega in vzdihne: »Stari profesor Kurnik je torej vendarle dočakal večni mir in pokoj.«

Mož: »Tako? Jaz pa nisem vedel, da je bila njegova žena tako hudo bolna. Kdaj je pa umrla?«

Sočutje. — »Kdaj je tebi umrla žena?«

»Tako po poroki...«

»Sreča zanjo, se vsaj ni mučila dolgo!«

Iz Ljubljane. — Devetletna Mojca zelo rada hodi k sosedu. Domov prinaša polne roke slaščic. Mamica jo ošteva, da ne bo smela več tja, če bo »fehtala«. Ko je Mojca obljubila, da ne bo, je smela spet k sosedu. In ko ji je sosed ponudila dobrote, je Mojca rekla:

»Ne bom prosila, jedla pa bi.«

Odneha pa ne. — »Očka, kupi mi kosta-nja!« prosi Mihec.

Oče nima denarja, zato reče: »So črvi notri!«

»Pa mi kupi take, kjer so črvi zunaj!« ne odneha Mihec.

Ni hotel lagati. — Žena v čolnu: »Koga bi rešil najprej, če bi se čoln potopil? Otroke ali mene?« — Mož: »Sebe!«

Izpred sodišča. — Sodnik je imel pred seboj dva pohajčaja, katera je aretiral okrajni policist. Sodnik vpraša prvega obtoženca: »Kje stanuješ?«

Prvi obtoženec: »Nimam stanovanja.«

Sodnik vpraša drugega: »A ti?«

Drugi obtoženec: »Jaz sem pa njegov so-sed.«

Imenitna pogača. — Dva potepuha pride-ta trudna in lačna do kmetske hiše in eden od njiju stopi v hišo in prosi kos kruha. Kmalu se vrne k tovarišu, ki ga zunaj čaka, z ve-likim kosom pogače v roki.

»Gospodinja je zelo dobra ženska,« reče. »Danes imajo ravno kosce, pa mi je odrezala tale kos pogače. Takega poboljška že dolgo nisva imela, bratec.«

Čez nekaj časa pa se isti potepuh spet oglasi v hiši in prosi ženo, ki mu je dala po-gačo: »Mati, dajte mi recept, kako delate po-gačo!«

»Recept bi radi?« se začudi žena? »Čemu vam bo recept?«

»Veste, mati, s prijateljem se prepirava. On trdi, da sta v pogači dve žlici cementa, jaz pa trdim, da so najmanj tri...«

Zakaj bi potem jokal? — Mama stopi nepričakovano v sobo in vidi, kako si Mihec obvezuje krvaveči prst.

»Ti revček, ti!« sočutno vzklikne. »Kaj si si pa naredil?«

»Z nožem sem se uredil,« pove Mihec.

»Pa nič nisi jokal, junaček moj?«

»Ne! — Sem mislil, da te ni doma...«

Iz Koprja. — Dva fantka se prvič srečata in se predstavita drug drugemu:

»Jaz sem Peter, rojen v Piranu,« pravi prvi.

»Jaz pa Tonček, rojen v bolnici,« reče drugi.

»A tako? In kakšno bolezen si imel?« vpra-ša prvi.

Zgodaj je treba začeti! — Stric je prišel na obisk. »No, Tinček, kaj pa boš postal, ko boš velik?«

Tinček: »Jaz bom raziskovalec severnega tečaja. Stric, ali bi mi hoteli dati deset di-narjev?«

Stric: »Za božjo voljo, čemu pa ti bo kar deset dinarjev?«

Tinček: »Sladoleđ si kupim zanje, da že sedaj preizkusim, koliko mraza prenesem.«

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Izide desetkrat v letu (vsak
mesec razen julija in avgu-
sta).

6. številka — letnik 15

Junij 1966

Dopise za številko, ki izide
konec meseca, mora uredni-

štvo prejeti vsaj do 7. v me-
secu. Člankov ne vrača.

Za uredništvo odgovarja
dr. Janko Hornböck. Založba:
Družba sv. Mohorja. Tiska:
Tiskarna Družbe sv. Mohor-
ja. Vsi v Celovcu.

Naročnina za list je za vse
leto 40 šilingov ali proti-
vrednost: 80 bfr, 8 F, 6,8 švic.
fr., 5,50 h. gld, 6,2 DM, 1000

lir, 12 angl. šil., 10 norv.
kron, 8 švedskih kron, 10
danskih kron, 2 amer. dolar-
ja, 2 avstralska dolarja. - List
lahko naročiš pri bližnjem
poverjeniku ali pa naravnost
pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata
naslednji naslov: „Naša luč“,
Viktringer Ring 26, Celovec,
9020 Klagenfurt, Austria.

Printed in Austria